

**Slujba de păstor
în lumina textului biblic
din Ezechiel 34**

E. A. Bremicker

CUPRINS

Slujba de păstor – Introducere

Păstorii falși

Păstorul cel bun – 1. El îngrijește de oi

Păstorul cel bun – 2. El scapă oile

Păstorul cel bun – 3. El scoate oile

Păstorul cel bun – 4. El adună oile

Păstorul cel bun – 5. El aduce oile în țara lor

Păstorul cel bun – 6. El paște oile

Păstorul cel bun – 7. El lasă oile să se odihnească

Păstorul cel bun – 8. El Se ocupă de cazurile speciale

O perspectivă care dă curaj

Introducere

Despre ce este vorba

Aproape că nu există un tablou mai expresiv al dragostei și al purtării de grijă a Domnului Isus pentru ai Săi, ca tabloul Păstorului cel bun. David, inspirat de Duhul Sfânt, a scris, cu mai mult de 2.500 de ani în urmă, cuvintele: „Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic“ (Psalm 23.1); de atunci, milioane de credincioși au făcut aceeași experiență aducătoare de bucurie.

O turmă de oi împreună cu păstorul ei este întotdeauna o imagine plăcută. Păstorul veghează asupra turmei, o ocrotește, procură hrana, dă direcția de deplasare și o conduce. Toată purtarea sa de grijă este îndreptată asupra turmei. Dumnezeu folosește în Cuvântul Său acest tablou ușor de înțeles și care se întipărește ușor în minte, ca să ne dea o lecție. Această lecție merge în două direcții:

1. Dumnezeu dorește să ne arate ceea ce este Domnul Isus pentru noi. Ca „Păstorul cel bun“, El Și-a dat viața pentru noi (Ioan 10.10-11). Ca Păstorul cel mare“, El Se ocupă în prezent de noi (Evrei 13.20-21). Noi, credincioșii, suntem oile Sale, pe care le iubește și le îngrijește până în clipa când Se va arăta ca „Mai-Marele Păstor“ (1 Petru 5.4).

El este „Păstorul și Supraveghetorul“ sufletelor noastre (1 Petru 2.25) și putem spune împreună cu psalmistul Asaf: „Și noi, poporul Tău și turma pășunii Tale, Îți vom mulțumi pentru totdeauna“ (Psalm 79.13). Este minunat să ai un astfel de Păstor; avem deci motive să-L glorificăm pe Domnul nostru!

2. Dumnezeu dorește să ne arate ce așteaptă El de la noi. Domnul Isus este Păstorul, El este unic și incomparabil, dar și noi putem să facem o slujbă de păstor. El este modelul nostru, pe care încercăm să-L imităm, preocupându-ne cu frații și surorile noastre, având același mod de gândire ca și El. Petru a primit o însărcinare triplă de la Domnul: „Paște mieluceii Mei, păstorește oile Mele, paște oile Mele!“ (Ioan 21.15-17).

Câțiva ani mai târziu, Petru îi îndemna pe bătrâni: „Păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi“ (1 Petru 5.2). Și apostolul Pavel s-a exprimat asemănător când amintea bătrânilor din Efes să aibă grijă de ei înșiși și de toată turma „în care v-a pus Duhul Sfânt supraveghetori, ca să păstoriți Adunarea lui Dumnezeu“ (Fapte 20.28).

Dragostea față de Domnul Isus stă la baza acestei slujbe de păstor. Când Domnul i-a dat lui Petru lucrarea de îngrijire a mieluceilor și a oilor, a pus-o în legătură cu acea triplă întrebare pătrunzătoare, cu privire la dragostea lui față de Domnul. În afară de aceasta, acest text din Scriptură arată clar că slujba de păstor include două lucrări mari de bază: a paște și a păstori. A paște înseamnă în primul

rând să te îngrijești de hrana necesară. A păstori are ca și gând de bază călăuzirea, îngrijirea și ocrotirea.

O lucrare pentru fiecare

O comparație exactă a textelor mai sus menționate ne arată că lucrarea de păstor merge în două direcții. Pe de o parte este vorba despre mielușei și oi, care trebuie păscute și păstorite, iar pe de altă parte este vorba despre turmă. Când vorbim despre mielușei și oi, ne gândim la fiecare credincios în parte, dar când este vorba despre turmă, ne gândim la toți răscumpărații, adică la Adunarea lui Dumnezeu. Există o slujbă de păstor atât pentru persoane individuale, cât și în adunări locale.

Astfel, slujba de păstor nu este limitată numai la cei care au primit un dar special de păstor (Efeseni 4.11) sau la cei care într-o adunare locală poartă o responsabilitate specială și fac lucrarea unui bătrân, ci slujba de păstor în sensul cel mai larg este o lucrare pentru fiecare dintre noi. Desigur, Dumnezeu Se adresează în mod deosebit celor care preiau responsabilitatea într-o adunare locală, dar El Se adresează și celor care, de exemplu, au răspundere față de proprii lor copii.

De fapt, și copiii sunt o parte a turmei lui Dumnezeu. Ei sunt acei „mielușei“ care trebuie păscuți. Această lucrare este mai întâi sarcina părinților, dar este și lucrarea tuturor care se îngrijesc de copii și tineri, de cei de curând veniți la credință etc. Într-un fel sau altul, toți suntem chemați să ne preocupăm de alții, având felul de gândire al Marelui nostru Păstor.

Un text biblic de actualitate

Să urmărim în continuare acest gând. Luăm ca bază un text vechi, dar totuși foarte actual din profetul Ezechiel care ne avertizează pe de o parte, iar pe de altă parte ne îndeamnă. Avertizarea constă în aceea că ne arată ce nu trebuie să facem. Îndemnul constă în a avea înaintea ochilor exemplul pozitiv al Domnului Isus. El este și în acest caz modelul cel mare, pe care vrem să-L urmăm.

În Ezechiel 34, Dumnezeu vorbește prin profet către poporul Său, respectiv către conducătorii poporului, care erau în același timp și păstorii lui:

„Și cuvântul Domnului a fost către mine, zicând: Fiu al omului, profețește împotriva păstorilor lui Israel, profețește și spune-le lor, păstorilor: Așa zice Domnul Dumnezeu: «Vai de păstorii lui Israel care se pasc pe ei înșiși! Nu trebuie păstorii să pască turma? Voi mâncați grăsimea și vă îmbrăcați cu lâna; înjunghiați pe cele îngrășate, dar turma n-o pașteți. Pe cele slabe nu le-ați întărit, nici nu le-ați vindecat pe cele bolnave; și n-ați legat ce era frânt, nici n-ați adus înapoi ce era alungat, nici n-ați căutat ce era pierdut, ci le-ați stăpânit cu asprime și cu strictete. Și ele s-au împrăștiat, pentru că nu era niciun păstor; și au ajuns mâncare pentru toate fiarele câmpului și s-au împrăștiat.

Oile Mele au rătăcit pe toți munții și pe orice deal înalt și oile Mele s-au împrăștiat pe toată fața pământului și n-a fost nimeni care să cerceteze sau care să le caute.»

De aceea, păstorilor, ascultați cuvântul Domnului: «Viu sunt Eu», zice Domnul Dumnezeu, «cu adevărat, fiindcă oile Mele au ajuns de pradă și oile Mele au ajuns mâncare pentru orice fiară a câmpului, pentru că nu era niciun păstor, și păstorii Mei nu căutau oile Mele, ci păstorii se pășteau pe ei înșiși și nu pășteau oile Mele», de aceea, păstorilor, ascultați cuvântul Domnului! Așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, sunt împotriva păstorilor! Și voi cere oile Mele din mâna lor și voi face să înceteze să mai pască turma, ca păstorii să nu se mai pască pe ei înșiși; și voi scăpa oile Mele din gura lor, ca să nu mai fie hrană pentru ei.»

Pentru că așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele și le voi îngriji. Ca un păstor care își îngrijește turma în ziua când este printre oile sale împrăștiate, așa voi îngriji Eu oile Mele și le voi scăpa din toate locurile în care au fost împrăștiate în ziua cea înnorată și întunecată. Și le voi scoate dintre popoare și le voi aduna din țări și le voi aduce în țara lor; și le voi paște pe munții lui Israel, lângă râuri și în toate părțile locuite ale țării. Le voi paște în pășune bună și stâna lor va fi pe munții cei înalți ai lui Israel. Acolo se vor odihni în staul bun și vor paște într-o pășune grasă pe munții lui Israel. Eu Însumi voi paște oile Mele și Eu le voi face să se odihnească», zice Domnul Dumnezeu. «Voi căuta pe cea pierdută și voi aduce înapoi pe cea alungată și voi lega pe cea rănită și voi întări pe cea bolnavă; dar voi nimici pe cea grasă și pe cea tare; le voi paște cu judecată.

Și cât despre voi, turma Mea», așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, voi judeca între oaie și oaie, între berbeci și între țapi. Este prea puțin lucru pentru voi că ați mâncat pășunea cea bună, iar restul pășunilor voastre l-ați călcat cu picioarele voastre? Și ați băut din apele liniștite, iar pe cele rămase le-ați tulburat cu picioarele voastre? Și oile Mele mănâncă ce ați călcat voi cu picioarele voastre și beau ce ați tulburat voi cu picioarele voastre!»

De aceea, așa le zice Domnul Dumnezeu: «Iată, Eu Însumi voi judeca între oaia cea grasă și oaia cea slabă. Pentru că loviți cu coasta și cu umărul și împungeți cu coarnele voastre pe toate cele slabe până le împrăștiați peste tot; Eu voi salva oile Mele, ca să nu mai fie de pradă, și voi judeca între oaie și oaie.

Și voi ridica un singur păstor peste ele, și el le va paște – chiar pe robul Meu David. El le va paște și va fi păstorul lor. Și Eu, Domnul, le voi fi Dumnezeu, și robul Meu David, o căpetenie în mijlocul lor. Eu, Domnul am vorbit! Și voi face un legământ de pace cu ele și voi face să înceteze din țară fiarele sălbatice; și vor locui în siguranță în pustiu și vor dormi în păduri. Și le voi face, pe acestea și împrejurimile dealului Meu, o binecuvântare; și voi face să cadă ploaia la timpul ei; vor fi

ploi de binecuvântare. Și pomul de pe câmp își va da rodul și pământul își va da venitul. Și ei vor fi în siguranță în țara lor și vor cunoaște că eu sunt Domnul, când voi sfărâma legăturile jugului lor și-i voi scăpa din mâna celor care i-au ținut în robie. Și nu vor mai fi de pradă națiunilor, nici fiarele pământului nu-i vor mânca; și vor locui în siguranță și nimeni nu-i va înspăimânta. Și le voi ridica un vlăstar de renume și nu vor mai fi mistuiți de foame în țară, nici nu vor mai purta rușinea națiunilor. Și vor cunoaște că Eu, Domnul Dumnezeu lor, sunt cu ei; și ei, casa lui Israel, sunt poporul Meu», zice Domnul Dumnezeu. «Și voi, oile Mele, turma pășunii Mele, sunteți oameni; și Eu sunt Dumnezeu vostru», zice Domnul Dumnezeu.“

Fundalul profetic

Înainte de a aplica acest text asupra noastră, vrem să vedem importanța profetică a acestui capitol. Acest lucru este necesar pentru a nu ajunge la concluzii false în aplicația textului.

Ezechiel 34 este prima mare profetie, pe care Dumnezeu a dat-o profetului după ce a prezis căderea Ierusalimului (33.21). Dumnezeu demască în acest capitol, pe de o parte, activitatea conducătorilor falși ai poporului. Pe de altă parte, mesajul profetului este un mesaj de îmbărbătare, deoarece îndreaptă privirea spre adevăratul Păstor, care va da poporului Său liniște și pace. Capitolul poate fi împărțit în patru părți:

Prima parte (versetele 1-6): Primele șase versete vorbesc despre lucrarea rea, pe care o fac păstorii falși, precum și despre neglijarea a ceea ce trebuiau să facă. Ei sunt caracterizați prin egoism și iubire de sine. Ei nu urmăresc prosperitatea turmei, ci foloasele proprii stau în prim-plan. De aceea, ei acționează fără milă și cu duritate.

Nu ne este greu să transpunem activitatea păstorilor descrisă aici în zilele când Domnul Isus, ca adevăratul Păstor, era pe pământ. În conducătorii religioși ai poporului Israel recunoaștem păstorii falși. Nici pe ei nu-i interesa turma, ci căutau foloasele personale. Ei n-au avut liniște, până nu L-au dus pe adevăratul Păstor la cruce. Ca urmare, turma (poporul iudeu) a fost risipită între națiuni (Luca 21.24).

Gândurile noastre se îndreaptă și spre un alt păstor, cel mai rău păstor, care va fi vreodată pe acest pământ. Acesta este Antihristul, pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl numește „păstorul netrebnic“ (Zaharia 11.16-17). O comparație între profetia din Zaharia și cea din Ezechiel indică paralele, care nu pot fi trecute cu vederea. Indiferența față de turmă, pe de o parte, și egoismul, pe de altă parte, își găsesc punctul culminant în persoana Antihristului.

Partea a doua (versetele 7-10): Acum se vorbește direct păstorilor falși. Dumnezeu condamnă activitatea lor și îi trage la răspundere pentru ceea ce fac: „Și voi cere oile Mele din mâna

lor“ (versetul 10). Dumnezeu nu va permite, ca oile Sale să ajungă pradă acestor păstori, care în realitate nu sunt păstori.

Partea a treia (versetele 11-22): Aceste versete ne descriu eliberarea turmei din mâinile păstorilor falși. Dumnezeu nu Și-a uitat oile Sale: „Iată, Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele și le voi îngriji“ (versetul 11); aceasta este promisiunea Domnului. Împlinirea acestei promisiuni va avea loc în viitor și se referă la venirea lui Mesia pe pământ cu putere și cu slavă. Atunci va strânge pe poporul Său din popoarele în care este risipit și îi va da pășune (Ieremia 23.3).

Afirmațiile din aceste versete nu se referă profetic nici la întoarcerea iudeilor din robia babiloneană, nici la timpul Adunării, în care trăim noi acum. Chiar dacă putem face aplicații și la noi, să nu pierdem din vedere adevăratul lor sens.

Însă această eliberare va aduce cu sine și judecata. Va fi o despărțire între oaie și oaie, între berbeci și țapi (versetul 17). Aceasta se referă evident la judecata care va veni peste cei care nu aparțin rămășiței credincioase a poporului Israel, ci l-au urmat pe Antihrist.

Partea a patra (versetele 23-31): Sfârșitul capitolului este totodată și punctul culminant și ne lasă să privim în împărăția milenară. „Voi ridica un singur păstor peste ele, și el le va paște – chiar pe robul Meu David. El le va paște și va fi păstorul lor“ (versetul 23).

Cu aceste cuvinte, Duhul lui Dumnezeu ne îndreaptă privirea, fără îndoială, spre Domnul Isus. Adevăratul Păstor nu este David din vechime, ci Cel care acum două mii de ani a venit, ca să Se intereseze de oile pierdute ale casei lui Israel. El va reveni, ca să-Și ducă poporul Său în odihna Împărăției milenare (Ieremia 23.5-6).

Atunci se va îndepărta și blestemul care este asupra creației și va fi făcut un legământ de pace. Israel va locui în siguranță, fără să-i mai fie frică de dușmani. Israeliții vor fi binecuvântați și vor fi o binecuvântare pentru alții. Abia atunci vor ști cu adevărat și vor cunoaște că Dumnezeu este cu ei și că ei sunt poporul Său (versetul 30).

Dumnezeu Însuși Își va atinge scopul cu poporul Său, iar cuvintele profetului Isaia își vor găsi împlinirea: „Întinderea domniei Lui și a păcii va fi fără sfârșit, pe tronul lui David și în împărăția Sa, ca s-o întărească și s-o susțină cu judecată și cu dreptate, de acum și pentru totdeauna“ (Isaia 9.7).

Fundalul practic

Profeția lui Ezechiel este de peste 2.500 de ani și totuși Dumnezeu vorbește prin ea către noi. El ni Se adresează fiecăruia în parte și este bine să ascultăm cuvintele Sale.

Ce fel de timp era acela în care trăia și profeta Ezechiel? Era un timp caracterizat de decădere și destrămare. Poporul ca întreg se lepădase de Dumnezeul său. Confuzia era mare. Dumnezeu trebuia

să vestească judecata. Cu toate acestea, Dumnezeu nu a renunțat la poporul Său, ci i-a vorbit prin profet. El a apelat la responsabilitatea fiecăruia.

Acest apel al lui Dumnezeu ni se adresează și nouă. Trăim într-un timp, pe care Cuvântul lui Dumnezeu, nu fără motiv, îl numește „zilele din urmă“ (2 Timotei 3.1; 2 Petru 3.3). Epoca mărturiei creștine pe pământ se îndreaptă spre sfârșit. Valorile biblice, care până acum câțiva zeci de ani erau acceptate în general, sunt tot mai mult desconsiderate. Decăderea se răspândește cu rapiditate. Păstorii falși sunt tot mai mulți; aceștia sunt oameni care vorbesc despre Cuvântul lui Dumnezeu, dar care nu au viață din Dumnezeu.

Dar peste toate acestea, lumea în care trăim este caracterizată tot mai mult de egoism, brutalitate și iubire de sine. Ca urmare, tot mai mulți oameni devin singuratici și nu au niciun răspuns la întrebarea: care este sensul vieții mele?

Creștinii adevărați, creștinii născuți din nou, nu rămân neinfluențați de aceste lucruri. Modul de gândire și de comportare al lumii se răspândește tot mai mult și printre credincioși. Mulți copii ai lui Dumnezeu caută sprijin și fundament. Care cale este corectă? Cine ne dă direcția cea bună? Cum se vor descurca oare copiii noștri? Cine ajută în singurătate? Toate aceste întrebări au nevoie de un răspuns întemeiat biblic.

Nu este nevoie într-un astfel de timp de adevărata slujbă de păstor, care să poarte amprenta modului de gândire al Domnului nostru?

Cine își ia timp pentru copii, să discute cu ei despre problemele lor de școală, problemele lor cu profesorii, cu colegii de clasă și de joacă? Cine își ia timp să-i asculte și în multiplele întrebări să-i îndrume pe cărarea cea bună? Cunoaștem oare întrebările și greutatea copiilor noștri?

Cine își ia timp pentru adolescenți, ca să-i încurajeze să se opună acestui curent al generalității? Cine își ia timp să-i arate adolescentului cât de plină de sens este viața cu Domnul Isus? Cunoaștem pericolele mari, la care adolescenții noștri sunt expuși zi de zi (pe teren moral, sexual, religios)?

Cine își ia timp să-i ajute pe părinții, care nu se descurcă singuri? Cine își ia timp să discute cu frații și surorile, care stau la margine, care probabil au întrebări la care nu găsesc un răspuns, care sunt în primejdie să piardă comuniunea practică cu Domnul lor?

Cine își ia timp să ajute și să îngrijească de frații și surorile în vârstă?

Cine își ia timp pentru frații și surorile bolnave, care nu au ocazia să ia parte la viața comună a adunării locale?

Iată o sumedenie de întrebări și cu siguranță nu sunt toate! Recunoaștem că în primul rând ne trebuie ochi deschiși, ochi deschiși pentru problemele timpului în care trăim, ochi deschiși pentru problemele fraților și surorilor noastre.

În al doilea rând, recunoaștem că ne trebuie timp și cu aceasta am atins punctul sensibil. Cine are timp? Deși ziua mai are încă 24 de ore și fiecare oră are 60 de minute, ni se pare că timpul se scurge tot mai repede. O alegere corectă a priorităților este tot mai acută în viața noastră, altfel naufragiem.

În al treilea rând, recunoaștem că ne trebuie o inimă sensibilă. Adevărata slujbă de păstor are ca premisă faptul, că noi ne putem pune în situația celui pe care vrem să-l ajutăm și să înțelegem problemele sale. Dar înainte de toate recunoaștem că ne trebuie modul de gândire al Domnului nostru.

Acestea fiind spuse ne îndreptăm către Ezechiel 34. Dorim să învățăm din exemplul pozitiv al bunului Păstor și să ne lăsăm atenționați de exemplul negativ al păstorilor falși.

„Iată, Eu Însumi“

Această afirmație puternică din versetul 11 stă ca titlu peste tot ce face Păstorul. Este o afirmație care ne încurajează. Probabil, privim cu îngrijorare la decăderea din jurul nostru, poate suntem întristați de multe lucruri care le vedem în viața personală și de părtășie a credincioșilor, poate că uneori devenim descurajați, deoarece se pare că nu mai este nicio speranță.

Dar în toate acestea să nu uităm că Unul este prezent; El nu ne uită și nu ne lasă singuri. „Iată, Eu Însumi, chiar Eu.“ Prezența Sa în viața noastră este o realitate, pe care nimeni și nimic nu o poate anula. David putea să spună: „Tu ești cu mine“ (Psalm 23.4).

Cine este Cel care ne dă promisiunea aceasta? Avraam L-a cunoscut ca „Dumnezeul Atotputernic“ (Geneza 17.1). Moise L-a cunoscut ca „Eu sunt Cel ce sunt“ (Exod 3.14). Și noi putem să-L cunoaștem astfel. El este Acela căruia nimic nu-i este prea mic sau prea mare. Atotputernicia Lui este de neînțeles pentru noi oamenii legați de pământ. Dar El este și Acela, care nu Se schimbă: „Isus Hristos este Același ieri și azi și în veci“, așa spune scriitorul epistolei către Evrei (Evrei 13.8). Acesta este Păstorul nostru, pe care putem să ne bazuim întotdeauna.

Promisiunea bunului Păstor este în contradicție vădită cu păstori falși. Lor li se reproșează: „nu era niciun păstor“ (versetul 8). Și într-adevăr, acești păstori nu erau păstori cu adevărat. Ei nu stăteau la dispoziția oilor, când acestea aveau nevoie de ei.

Din această afirmație tragem prima concluzie practică și ne întrebăm: suntem noi prezenți, când este nevoie de noi? Suntem prezenți, când copiii noștri au nevoie de noi, când frații și surorile sunt într-un necaz oarecare?

„Iată, Eu Însumi... voi căuta oile Mele“

A doua mare afirmație a Păstorului este: „Eu Însumi, chiar Eu voi căuta oile Mele și le voi îngriji.“ În aceste cuvinte se exprimă o intenție, un plan bine stabilit. „Eu Însumi voi căuta.“ Păstorul nu numai că este prezent, ci vrea să facă ceva pentru oile Sale. El vrea să le caute și să le îngrijească.

Din aceasta tragem o altă concluzie practică pentru noi: slujba de păstor începe cu o declarație concretă. Putem spune foarte ușor, că este frumos, când alții se lasă folosiți în slujba de păstor. Noi ne putem bucura și avem voie să ne bucurăm că Domnul a dat unora o misiune specială de păstor (Efeseni 4.11). Dar nu despre acest lucru este vorba aici. Fiecare dintre noi este personal chemat de Domnul să se lase folosit. Fiecare personal este chemat să facă o declarație de intenție, și desigur după aceea să o transpună în faptă.

În al doilea rând, Păstorul precizează că este vorba despre propriile Sale oi. „Voi căuta oile Mele.“ Păstorul are o relație personală cu fiecare dintre oile Sale. Așa cum Îl cunoaștem personal ca Păstor al nostru (Psalm 23.1), tot așa El ne cunoaște personal ca oi ale Sale. Această relație se bazează pe faptul că Păstorul cel bun Și-a dat viața pentru oile Sale (Ioan 10.11). Același lucru este valabil și pentru restul de oi, pentru întreaga turmă. Este vorba despre „turma lui Dumnezeu“ și nu despre turma păstorilor (1 Petru 5.2).

Păstorii falși au neglijat acest adevăr. Ei au tratat turma, ca și cum ar fi fost a lor, cu care puteau face ce doreau. Ei au profitat de turmă și au fost interesați numai de foloasele lor.

În aceasta avem următoarea învățătură: Dacă vrem să facem slujba de păstor, să nu uităm niciodată ale cui sunt oile. Ele nu sunt proprietatea noastră, ci sunt turma lui Dumnezeu. Această turmă nu este altceva decât „Adunarea lui Dumnezeu, pe care a cumpărat-o cu sângele propriului Său Fiu“ (Fapte 20.28).

Prețul a fost mare, de aceea și valoarea Adunării, a turmei lui Dumnezeu, este mare. Acest gând este pe de o parte motivația pentru slujba de păstor, iar pe altă parte ne face atenți, să nu facem această slujbă după bunul plac.

În al treilea rând, recunoaștem scopul pe care îl urmărește Păstorul. Pe de o parte El dorește să caute oile Sale, iar pe de altă parte să le îngrijească. El Se interesează de ele personal, El Se interesează de problemele lor. Profetul Isaia se exprimă astfel: „El Își va paște turma ca un Păstor, va strânge mieii în brațul Său și-i va purta la sânul Său; El le va călăuzi blând pe cele care alăptează“ (Isaia 40.11). Din nou se observă contrastul față de păstorii falși. Despre ei trebuie spus: „...păstorii Mei nu căutau oile Mele“ (versetul 8). Aceasta este lipsă de interes și indiferență.

Cum stau lucrurile cu noi? Avem interes pentru frații noștri și pentru surorile noastre? Știm cum le merge? Cunoaștem problemele lor, necazurile lor și suntem pregătiți să îi ajutăm? „Purtați-vă poverile unii altora“, este îndemnul apostolului Pavel adresat galatenilor (Galateni 6.2). Chiar dacă un astfel de comportament este mai puțin popular în lume, între copiii lui Dumnezeu să fie un comportament de la sine înțeles și realmente practicat.

Păstorii falși

Am dori mai bine să trecem cu vederea descrierea păstorilor falși, pentru că imaginea pe care profetul o zugrăvește în primele 6 versete despre aceia care ar fi trebuit să se intereseze de poporul lui Dumnezeu, dar nu au făcut-o, este într-adevăr un tablou trist. Imaginea oferită de aceste versete este cu atât mai întunecată, cu cât o analizăm comparativ cu lucrarea și activitatea bunului Păstor.

Totuși este important să observăm ce spune Dumnezeu despre acești oameni. Noi nu suntem învățați numai prin exemple pozitive, pe care să le urmăm, ci Dumnezeu ne avertizează și cu privire la ce trebuie să nu facem, dându-ne exemple. Activitatea păstorilor falși o vom compara pe parcursul studiului nostru cu lucrarea bunului Păstor. Aici voi aminti numai câteva semne caracteristice de bază, asupra cărora merită să medităm:

1. Păstorii falși au avut o apreciere greșită a relației lor cu Dumnezeu. Slujba lor nu era caracterizată de dragostea pentru Dumnezeu. Le lipsea și frica de Dumnezeu. Se pare că ei nici nu țineau seama de Dumnezeu. Aceste două puncte (dragostea față de Dumnezeu și frica de Dumnezeu) sunt neapărat necesare în slujba pentru turma lui Dumnezeu.

2. Păstorii falși au avut o apreciere greșită a relației lor cu turma. Ei priveau turma ca o proprietate personală, gândind că pot face ce doresc cu ea. Urmarea a fost exploatarea turmei în folosul lor. Ei nu priveau turma cu ochii lui Dumnezeu, ci cu ochii lor. Drept urmare, le lipsea dragostea față de oi.

3. Comportamentul păstorilor falși era marcat de egoism. Ei nu căutau folosul turmei, ci numai propriile avantaje. Ei se pășteau pe sine și nu aveau grijă de turmă. Chiar și grăsimea turmei, care aparținea lui Dumnezeu, o lua pentru ei (Levitic 3.16). Nu în zadar ne avertizează Epistola lui Iuda cu privire la oameni care se păstoresc pe ei înșiși (versetul 12).

În slujba pentru Dumnezeu nu are ce căuta egoismul. El stă în opoziție totală cu gândirea și comportamentul adevăratului Păstor, Domnul Isus. Desigur, păstorul are voie să bea din laptele turmei, dar aceasta nu se face într-o atitudine marcată de egoism (1 Corinteni 9.7).

4. Păstorii falși nu au avut înțelegere pentru turmă. Prin profetul Isaia, Dumnezeu spune: „câinii sunt lacomi, nu se mai satură. Și aceștia sunt păstori care nu știu cum să deosebească; toți se întorc la calea lor, fiecare la câștigul lui“ (Isaia 56.11). Lăcomia pentru avantaje proprii le-a răpit înțelepciunea pentru a gândi lucrurile corect și a înțelege ceea ce are nevoie turma.

5. Atitudinea păstorilor falși față de oi arată lipsă de interes și indiferență. Acesta este comportamentul păstorului plătit, despre care Domnul Isus Însuși a vorbit (Ioan 10.13). Un astfel de păstor este caracterizat prin faptul că nu-i pasă de oi, că inima lui nu bate pentru turmă. Păstorilor nu le păsa dacă oaia era slabă, bolnavă, rănită, alungată sau rătăcită. Chiar și atunci când ea ajungea

pradă fiarelor de pe câmp, ei rămâneau insensibili.

Cât de cu totul altfel a fost Domnul Isus! Lui i S-a făcut milă când i- a văzut pe oameni istoviți și petrecându-și viața lăncezind și i-a comparat cu o turmă care nu are păstor (Matei 9.36).

6. Păstorii falși se purtau aspru cu oile. Ei nu numai că și-au neglijat obligația de a îngriji de oi, ci ei au stăpânit peste turmă, și aceasta au făcut-o cu asprime. Cu totul altfel a lucrat bunul Păstor. Despre El citim, de exemplu: „i-am tras cu legături omenești, cu funii de iubire. ...și cu blândețe le-am dat să mănânce“ (Osea 11.4). Pericolul de a ne comporta cu duritate este întotdeauna mare. De aceea bătrânii sunt avertizați să nu stăpânească peste turma lui Dumnezeu, ca și cum ar fi posesorii ei (1 Petru 5.3).

Apostolul Pavel a demonstrat printr-o viață exemplară cum trebuie să ne comportăm cu frații și surorile având felul de gândire al Domnului. El putea spune: „Am fost blânzi în mijlocul vostru, așa cum o doică își îngrijește cu drag copiii“ (1 Tesaloniceni 2.7). Acest comportament este contrariul asprimii și a severității păstorilor falși.

Urmările acțiunii păstorilor falși sunt fatale pentru oi. Vedem o turmă:

- împrăștiată (versele 5, 6),
- care rătăcește (versetul 6),
- care a ajuns pradă pentru alții (versele 5, 8),
- pe care nimeni nu o caută (versetul 6),
- pe care nimeni nu o cercetează (versetul 6). Într-adevăr, un tablou trist al turmei!

Dar Dumnezeu nu rămâne la descrierea păstorilor falși și a urmărilor comportamentului lor pentru turmă. Dumnezeu arată clar, că acțiunea păstorilor va avea consecințe pentru ei. Versetul 10 ne spune: „Așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, sunt împotriva păstorilor! Și voi cere oile Mele din mâna lor.“ Aceasta vorbește foarte clar despre responsabilitate. Dumnezeu va cere oile din mâna lor și aceasta înseamnă că ei vor da socoteală de lucrarea lor.

O profeție foarte clară despre urmările activității păstorilor falși și a sfârșitului lor, o găsim în Ieremia 25.34-36: „Gemeți, păstorilor, și strigați! Și tăvăliți-vă în țărână, voi, stăpâni ai turmei! Pentru că s-au împlinit zilele înjunghierii voastre și vă voi împrăștia și veți cădea ca un vas de preț. Și va pieri adăpostul de la păstori și scăparea de la stăpânii turmei! Un glas de strigăt al păstorilor și un vaiet al stăpânilor turmei se aude, pentru că Domnul pustiește pășunea lor.“ Ce sfârșit îngrozitor al acestor păstori răi!

Dacă transpunem aceste lucruri la noi, cu siguranță nimeni dintre noi nu ar vrea să fie comparat cu acești păstori falși. Și totuși, să nu nesocotim, că Dumnezeu vrea să ne spună ceva cu această descriere a păstorilor falși. Nu se poate oare ca și la noi să se găsească una sau mai multe din

trăsăturile de caracter ale păstorilor falși – chiar dacă numai parțial?

Oare cum stau lucrurile în privința durității? Nu suntem noi câteodată duri și severi în comportarea noastră unii față de alții? Nu așteptăm câteodată mult prea mult de la cei care au nevoie de ajutor? Fiecare să cugete în liniște asupra acestor realități și să vorbească despre ele cu Domnul în rugăciune. Avem nevoie urgentă de felul de a privi și a gândi al Domnului nostru, al Păstorului cel bun, care în dragostea Lui pentru oi are totdeauna în vedere binele lor.

Păstorul cel bun

Acest titlu ne conduce spre inima capitolului nostru, la versetele 11-16. Aceste versete ne arată într-o formă comprimată o varietate minunată de activități. Este Păstorul cel bun care lucrează în folosul oilor Sale și îngrijește de ele. Privind la acțiunile Sale, vom fi umpluți pe de o parte de admirație, iar pe de altă parte se va trezi în noi dorința să facem ca El.

Versetul 11 este ca un titlu al acestor versete, pe care le-am analizat deja parțial. De la versetul 12 găsim activitatea Păstorului pentru oile Sale.

1. El îngrijește de oi

Am văzut deja, că Păstorul are interes pentru oile Sale. În opoziție cu păstorii falși, care nu se interesează de oi, Păstorul cel bun nu este indiferent față de oile Sale. El este Păstorul cel bun, care îi cunoaște pe ai Săi (Ioan 10.14). El nu doar ne cunoaște pe nume, pentru că ne-a mântuit, dar El cunoaște și condițiile noastre de viață. El știe exact cum îți merge ție și cum îmi merge mie. În purtarea Sa de grijă față de oi se cuprinde nu numai interesul Lui pentru noi, ci și gândul, că El vine în împrejurările vieții noastre și face din problemele noastre, problemele Lui.

Când Moise păștea turma socrului său în pustiu, citim că „Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacăra de foc, din mijlocul unui rug“ (Exod 3.2). Acest rug aprins ne arată simbolic strâmtorarea poporului Israel în Egipt. Faptul că Îngerul Domnului era într-un rug aprins, ne arată că poporul nu era singur în necazul lui. Păstorul lui Israel era cu ei. El Se îngrijea de ei.

Astfel, Moise a auzit mai târziu acele cuvinte de încurajare: „Am văzut într-adevăr întristarea poporului Meu care este în Egipt și le-am auzit strigătul din cauza supraveghetorilor lor; pentru că le cunosc durerile“ (Exod 3.7). Păstorul nu numai că era cu ei, ci El a auzit, a văzut și a luat cunoștință de ceva. În dragostea Sa, a avut grijă de ei.

Sute de ani mai târziu, trei tineri au ajuns într-un mare necaz. Deoarece au rămas credincioși Dumnezeului lor și nu au vrut să se închine chipului ridicat de împăratul Nebucadnețar, în mânia sa, împăratul a dat ordin ca cei trei tineri să fie aruncați în cuptorul aprins. Putea oare Dumnezeu să lase credincioșia neînfricată și credința celor trei fără un răspuns? Nicidecum!

Dar El nu doar i-a salvat simplu, ci când au fost aruncați în cuptorul încins, El a fost cu ei în mijlocul necazului lor. Împăratul a recunoscut situația și a spus: „Iată, eu văd patru bărbați dezlegați umblând în mijlocul focului și n-au nicio vătămare; și înfățișarea celui de-al patrulea este ca a unui fiu de dumnezei“ (Daniel 3.25).

Și astăzi, Domnul vine în situațiile noastre. Chiar dacă uneori se pare că suntem singuri, totuși nu este așa. Profetul Isaia spune: „În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtorat și Îngerul dinaintea feței Lui i-a salvat“ (Isaia 63.9). În alt loc spune: „Nu te teme ... Când vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine; și prin râuri, ele nu te vor acoperi; când vei umbla prin foc, nu vei fi ars și flacăra nu te va mistui“ (Isaia 43.1-2). Ce Păstor minunat avem, care îngrijește de noi!

În Noul Testament suntem îndemnați în două locuri să-i ajutăm pe cei slabi (Fapte 20.35 și 1 Tesaloniceni 5.14). Nu tocmai cei slabi ai turmei au nevoie să ne ocupăm de ei și să-i ajutăm? Suntem noi gata, ca în felul de gândire al Domnului să ne ocupăm de problemele celor slabi și să facem din problema lor, problema noastră? Suntem gata să-i ajutăm și să le fim alături?

Poate ar fi bine să ne îndreptăm privirea în mod deosebit spre cei mici și spre bătrânii turmei. Cei care s-au pocăit de curând și copiii au mare nevoie de ajutorul și de preocuparea noastră. Dar și frații bătrâni și surorile bătrâne au deseori impresia că „sunt uitați“ de ceilalți. Desigur, aceasta nu este o slujbă care să fie văzută de ceilalți și cu care poți ieși în evidență. Dar nu aceasta contează. Important este, dacă suntem gata să urmăm exemplul Domnului și să facem această slujbă de păstor.

2. El scapă oile

Cuvântul scăpare (salvare) se folosește frecvent în Biblie și are mai multe înțelesuri. În sensul cel mai larg, prin scăpare (salvare) putem înțelege intervenția plină de putere a lui Dumnezeu în favoarea oamenilor (Evrei 2.3; Fapte 13.26; Efeseni 1.13). În timp ce Noul Testament ridică gândul despre salvare pe o treaptă foarte înaltă, în Vechiul Testament salvarea este în multe locuri în legătură cu izbăvirea din mâna vrăjmașilor. În orice caz, scăparea presupune un pericol din care cineva trebuie salvat.

În textul versetelor noastre este vorba despre primejdii. Ezechiel vorbește de trei ori despre faptul că Păstorul scapă din primejdie. În versetul 10 găsim scăparea din gura păstorilor falși, în versetul

12, oile sunt scăpate din toate locurile în care au fost împrăștiate și în versetul 22, oile sunt salvate pentru a nu deveni o pradă.

Nimeni nu este un Salvator ca Păstorul cel bun, care Și-a dat viața pentru oi. Numele Său nou-testamental – ISUS – exprimă de fapt și însemnătatea aceasta: „Domnul este Mântuitor (Salvator)“. Îngerul i-a spus lui Iosif: „Ea va naște un Fiu și-i vei pune numele ISUS; pentru că El va mântui pe poporul Său de păcatele sale“ (Matei 1.21). Și Vechiul Testament ne confirmă în multe locuri că El este Mântuitorul. Tânărul Ieremia a fost încurajat prin cuvintele: „Nu te teme de ei; pentru că Eu sunt cu tine ca să te scap, zice Domnul“ (1.8).

Prin aplicarea la noi a celor spuse mai înainte, s-ar putea naște întrebarea, în ce măsură mai avem noi nevoie de salvare. Nu suntem deja salvați? Fără îndoială, avem versete în Noul Testament care vorbesc despre o acțiune încheiată, deci ca despre ceva la timpul trecut. În 2 Timotei 1.9 citim, de exemplu, despre Dumnezeu, care „ne-a mântuit“ (Coloseni 1.13; Tit 3.4). Dar sunt și versete în care mântuirea este prezentată ca un act viitor. Apostolul Pavel scrie filipenilor, că noi așteptăm pe Domnul Isus ca Mântuitor (Salvator), care: „va transforma trupul smereniei noastre“ (Filipeni 3.20-21). Deci, mântuirea viitoare cuprinde și trupul nostru (a se compara și cu 1 Petru 1.5).

Dar există și versete care ne prezintă salvarea (scăparea) sub un al treilea aspect. Salvarea nu are a face numai cu trecutul (noi suntem mântuiți) și cu viitorul (noi vom fi mântuiți), ci salvarea are și un aspect prezent. Trăim într-o lume plină de primejdii. Avem dușmani, care vor să ne ducă la cădere. Avem carnea în noi, care vrea să ne facă să păcătuiim. De aceea avem nevoie zilnic, permanent de salvare.

Și tocmai această salvare vrea Păstorul să ne-o dea. Nu există primejdie din care El nu ar putea să ne scape. Siguranța acestei salvări zilnice este viața și activitatea Domnului ca Mare Preot. „De aceea și poate să mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind pururea ca să mijlocească pentru ei“ (Evrei 7.25). În Romani 5.10 ne este amintită mântuirea în legătură cu viața Domnului: „vom fi mântuiți prin viața Lui“. Apoi suntem înzestrați cu Sfintele Scripturi „care pot să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus“ (2 Timotei 3.15).

Oare când suntem în necaz, ne îndoim că Domnul poate să ne scape? Oare El poate să ne izbăvească din orice necaz? Atunci putem să ne amintim de un cuvânt al Dumnezeului nostru: „S-a scurtat, în adevăr, mâna Mea, încât să nu poată răscumpăra, sau n- am Eu putere să salvez?“ (Isaia 50.2). Știm răspunsul cu toții.

Cum putem arăta modul de gândire al Domnului nostru în astfel de împrejurări și să nu lăsăm oile să devină prada dușmanilor – așa cum fac păstorii falși? Oare putem scăpa/salva pe alții? Dacă

este vorba despre mântuirea oamenilor pentru veșnicie, atunci în mod sigur nu putem. Aceasta o poate face numai Unul singur, și anume Mântuitorul (Salvatorul) lumii.

Totuși, Noul Testament vorbește în unele locuri, că noi putem salva pe unii. Aceste versete se referă la necredincioși (Romani 11.14; 1 Corinteni 7.16; 9.22) și la credincioși (1 Timotei 4.16 și Iuda 23). În legătură cu necredincioșii, cuvântul „a mântui“ se referă în versetele citate la faptul că noi contribuim la mântuirea lor (actul mântuirii propriu-zise este lucrarea Domnului, dar noi avem responsabilitatea, ca să călăuzim oamenii la Domnul Isus, ca ei să poată fi mântuiți).

În contextul temei noastre este vorba mai mult despre salvarea credincioșilor din anumite pericole. În legătură cu 1 Timotei 4.16, cineva a scris: „Aici prin «mântuire» nu se înțelege mântuirea sufletului, pe care Dumnezeu o dăruiește oricărui suflet care crede în Domnul Isus, ci este vorba despre scăparea credinciosului din multiplele primejdii pe calea spre gloria cerească. Hristos intervine la Dumnezeu pentru ai Săi, dar aici vedem responsabilitatea noastră. Aici, salvarea este ocrotirea desăvârșită față de învățăturile și practicile rele despre care suntem atenționați categoric prin Duhul Sfânt.“

Un gând asemănător avem în Iuda 15. Acolo nu este vorba despre ademenitori, ci despre cei care au fost duși în rătăcire. Sunt credincioși care au fost duși în rătăcire de alții. Drumul, pe care ei se află, duce la pierzare, și este responsabilitatea noastră să-i avertizăm, ca să părăsească calea aceasta. (Faptul că un credincios nu-și poate pierde mântuirea este o altă temă. Dar aceasta nu ne scutește de responsabilitate, nici pe noi, și nici pe cel care este pe calea greșită, și nici pe cei care îl văd pe această cale rea și nu-l avertizează.)

3. El scoate oile

Versetul 13 ne spune că Păstorul scoate oile dintre popoare. Avem aici în primul rând gândul că le scoate din locul în care se găseau. Pe de altă parte vedem că Păstorul este gata să conducă oile. El nu numai că le scoate sau le cere să plece, ci El le conduce afară.

Păstorul schimbă locul actual de ședere al oilor

Dacă oile se află într-un loc unde sunt în pericol, atunci Păstorul le scoate de acolo. Cele mai cunoscute versete din Vechiul Testament în acest context vorbesc despre faptul că Domnul a scos pe poporul Său din Egipt.

Astfel, Dumnezeu spune în Exod 20.2: „Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului.“ Aceste cuvinte se repetă de mai mult de zece ori. Putem aplica această expresie atât la eliberarea omului de sub puterea lui satan, cât și la credincioșii care se găsesc în locuri primejdioase.

Probabil, cel mai cunoscut loc din Noul Testament este Ioan 10.3, unde se spune despre Păstorul cel bun, că El cheamă oile Sale pe nume și le duce afară. Chiar dacă acest verset, în ceea ce privește învățătura, se referă la rămășița credincioasă din staulul lui Israel, îl putem totuși aplica practic la noi. Imediat după ce oile sunt duse afară, se amintește că Păstorul merge înaintea oilor (versetul 4); aceasta este o realitate de care ne putem bucura.

Dacă vom căuta diverse versete în Vechiul Testament, care vorbesc despre scoatere, atunci ne vom aminti în primul rând de unde am fost scoși, în al doilea rând de locul în care suntem aduși și în al treilea rând de modul în care ne-a condus afară Păstorul. Amintim în acest sens câteva exemple:

a) De unde ne scoate Păstorul:

– Deuteronom 4.20: El ne scoate din cuptorul de fier. Acest lucru ne lasă să ne gândim la încercări mari, în care putem să ajungem într-un mod sau altul și din care, după mintea omenească, nu există cale de ieșire.

– 2 Samuel 22.49: El ne scoate din mijlocul vrăjmașilor noștri. Domnul nu ne părăsește, chiar și atunci când suntem înconjurați de dușmani (Psalm 27.2).

– Psalm 107.14: El ne scoate din întuneric. Și ca credincioși putem să ajungem ușor într-o stare, în care nu mai vedem clar. Păstorul ne ajută să părăsim o astfel de stare.

– Psalm 107.28: El ne scoate din necazuri. Timpul necazurilor și al greutăților nu se oprește în fața ușii creștinilor. Dar noi avem un Păstor, care ne scoate din ele.

b) Unde ne duce Păstorul:

– Psalm 18.19: El ne scoate la loc larg. Acest lucru ne lasă să ne gândim la libertatea în care am fost aduși. A fi creștin nu înseamnă o viață de strâmtoare, ci de lărgime, pentru că adevărata libertate constă în a face voia lui Dumnezeu (Ioan 10.9; Isaia 33.17).

– Psalm 66.12: El ne duce la un loc de belșug. A fi scos afară de Păstor aduce înviore și bucurie. Putem spune împreună cu David: „Paharul meu este plin de dă pe deasupra“ (Psalm 23.5).

– Mica 7.9: El ne scoate la lumină. Noi suntem aduși într-o atmosferă în care dobândim înțelepciune spirituală și vedem lucrurile, așa cum le vede Dumnezeu.

c) Cum ne duce Păstorul:

– Psalm 105.43: A scos pe poporul Său cu bucurie, pe aleșii Săi cu strigăt de bucurie. Aici privim în inima Păstorului nostru. Nu este nici o greutate, ca să ne scoată afară, ci El face acest lucru cu bucurie și strigăt de bucurie. Noi suntem oile Sale, aleșii Lui.

Cum ne comportăm însă noi unii cu alții? Suntem dispuși să ajutăm pe alții, pe cei care se găsesc într-un loc al necazurilor și al încercărilor sau trecem cu indiferență pe lângă ei? La temnicerul din

Filipi, prima roadă a luminii, pentru care s-a rugat, s-a arătat în faptul că i-a scos pe Pavel și pe Sila din închisoare (Fapte 16.29-30). O astfel de slujbă putem să facem și noi unii altora.

Păstorul ne conduce

Cine conduce, merge înainte. Cine conduce, hotărăște în ce direcție trebuie mers. Tocmai aceasta face Păstorul. El merge înaintea oilor. Nimeni nu este un conducător ca El. Când împăratul Irod a întrebat pe cărturari despre locul nașterii lui Mesia, ei au citat din profetul Mica următoarele cuvinte: „Și tu, Betleeme, țară a lui Iuda, ...din tine va ieși un Conducător care va păstori pe poporul Meu, Israel“ (Matei 2.6). În aceste versete găsim cele două funcții cumulate: conducerea și slujba de păstor.

Dar și în locul citat în alt context din Isaia 40.11 avem aceste funcții cumulate. Acolo citim că El ca Păstor va paște turma și va călăuzi blând oile care alăptează.

Viața creștinului se aseamănă cu o călătorie printr-o țară necunoscută. În această călătorie suntem amenințați de primejdii și greutăți. De aceea avem nevoie de un Conducător, care merge înaintea noastră, pentru a ne arăta drumul. Acest conducător Îl avem în Domnul nostru. Împreună cu copiii lui Israel putem spune: „Prin îndurarea Ta, ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat; l-ai călăuzit prin puterea Ta“ (Exod 15.13).

Mâna Sa atotputernică ne ocrotește de orice primejdie. Vin situații în care ne temem, ne este frică. Atunci putem să ne gândim la cuvintele psalmistului Asaf: „Și i-a condus în siguranță, încât să nu le fie frică“ (Psalm 78.53). Conducătorul nostru divin nu cunoaște nesiguranța, pe El nu-L poate surprinde nimic, deoarece toată calea este deslușită înaintea Lui.

Pe lângă ocrotire și siguranță avem nevoie și de învioreare și hrană. Domnul știe când suntem oboșiți și fără curaj și la timpul potrivit ne dă îmbărbătare. Prin profetul Isaia, Domnul ne spune: „Nu vor flămânzi, nici nu vor înseta, nici nu-i va bate arșița, nici soarele, pentru că Acela care are milă de ei îi va conduce și îi va călăuzi pe lângă izvoarele de apă“ (Isaia 49.10). David spune în cunoscutul său psalm al păstorului: „El îmi dă odihnă în pășuni verzi, mă duce la ape liniștite. El îmi înviorează sufletul“ (Psalm 23.2-3).

Pe cărarea prin pustiu există și luptă. În această luptă avem nevoie de un Conducător, pentru că în puterea noastră proprie vom fi învinși. Nădăjduind în puterea lui Dumnezeu, putem să mergem liniștiți împotriva dușmanului. Un exemplu demn de urmat este împăratul Ezechia. Când s-a văzut în fața unei supraputeri de dușmani, înaintea căreia, omenește vorbind, nu avea nicio șansă de câștig, s-a încurajat și a zis: „Fiți tari și curajoși! Nu vă temeți și nu vă înspăimântați... cu noi este Domnul Dumnezeu nostru, ca să ne ajute și să lupte luptele noastre“ (2 Cronici 32.5-8). Ce bine este ca în luptă să ai un astfel de Conducător!

Creștinii au un țel. Este gloria Casei Tatălui, unde Îl vom vedea pe Acela care ne-a iubit așa de mult. Acest țel îl vom atinge cu siguranță, deoarece Conducătorul divin ne-a promis solemn. Dacă ar depinde de credințioșia, energia și capacitatea noastră, niciunul dintre noi n-ar ajunge la țintă. Dar despre Domnul nostru se spune: „El i-a scos din necazurile lor. El oprește furtuna, schimbând-o în liniște, și valurile se potolesc. Și ei se bucură că s-au liniștit și El îi conduce în portul pe care-l doreau“ (Psalm 107.28-30).

Nimeni dintre noi nu se poate compara cu Conducătorul nostru divin. Și totuși, multe texte biblice ne arată că în poporul lui Dumnezeu conducerea este delegată. Dumnezeu ne prezintă atât în Vechiul Testament, cât și în Noul Testament bărbați și femei care au fost conducători ai poporului. Cântarea Deborei și a lui Barac în Judecători 5 începe cu cuvintele: „Pentru că acei conducători au condus în Israel, pentru că poporul s-a oferit de bunăvoie, binecuvântați pe Domnul!“ (Judecători 5.2). Puțin mai târziu, cei doi unesc din nou gândul referitor la conducători cu lauda: „Inima mea este pentru căpeteniile lui Israel, care s-au oferit de bunăvoie pentru popor. Binecuvântați pe Domnul!“ (versetul 9).

Și Noul Testament vorbește despre conducători în poporul lui Dumnezeu. Cartea Faptele Apostolilor 15.22 ne amintește de „bărbați conducători între frați“ și în Evrei 13 suntem îndemnați să ne amintim de conducătorii noștri și să ascultăm de ei (Evrei 13.7, 17).

Înțeleptul Solomon a spus odată: „Unde nu este sfat, poporul cade“ (Proverbe 11.14). În societatea noastră, rând pe rând, conducătorii și autoritățile își pierd credibilitatea. Și totuși, principiile lui Dumnezeu rămân neschimbate. Unde lipsesc conducătorii, acolo poporul se destramă. Aceasta se confirmă nu numai în lume. Respingerea autorității date de Dumnezeu lasă în urma ei pagube permanente și în poporul lui Dumnezeu, și în familiile noastre.

Textul amintit deja din Evrei 13.17 spune: „Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală.“ Două lucrări sunt spuse despre conducători:

- În primul rând, conducerea este legată de responsabilitate. Conducătorii trebuie să dea socoteală.
- În al doilea rând, conducerea nu înseamnă stăpânire. Conducerea este o veghere asupra sufletelor din turmă și nu este o subjugare sau o dominare. Tocmai acest lucru l-au făcut păstorii falși. Ei stăpâneau cu asprime și cu strictețe (versetul 4). Repet: cel ce conduce arată direcția și merge înainte. Aceasta este ce avem voie să facem noi, când Dumnezeu vrea să Se slujească de noi ca și conducători. Conducătorii trebuie să fie un model pentru turmă (1 Petru 5.3).

Dacă ne gândim la practica zilnică, putem să întrebăm: Care este situația în familiile noastre? Ca părinți purtăm responsabilitatea pentru copiii noștri. În timpul în care trăim, avem, mai mult ca

oricând, nevoie de o orientare divină, dacă vrem ca și copiii noștri să rămână pe direcția bună. Sunt posibile trei feluri de comportament:

- 1) Îi lăsăm pe copii în propria lor voie, iar ei își vor alege singuri drumul. Aceasta pare să fie cea mai simplă soluție. În acest caz nu trebuie să ne mirăm, dacă ei fac lucruri care nu-i plac Domnului.
- 2) Comandăm și ordonăm cum să se petreacă lucrurile, fără să dăm vreo importanță vârstei, înțelegerii și înclinațiilor copilului. Și în acest caz, rezultatul va fi de regulă negativ. (Remarcă: În timpul educării, părinții vor trebui din când în când să ceară ceva copiilor, fără să le explice, de ce solicită aceasta. Ascultarea, fără a înțelege, este de asemenea un principiu divin).
- 3) Ne luăm timp să-i călăuzim cu înțelepciune pe copiii noștri și să le indicăm direcția bună, noi înșine fiind în primul rând un model pentru ei. Ceea ce văd copiii la noi (adică, ce le demonstrăm printr-o viață exemplară) are o importanță mult mai mare decât ceea ce le spunem. Dacă faptele noastre dovedesc cuvintele noastre ca fiind minciună, atunci este mai bine să tăcem.

Dar peste toate acestea nu vrem să uităm că totdeauna este harul Domnului, care face din copiii noștri urmași ai Lui. Dar aceasta nu va înlătura niciodată partea noastră de responsabilitate.

Care este situația în conviețuirea noastră frățească? Și aici sunt conducători și este mare nevoie de ei. Cât de multă dezorientare există astăzi în adunările celor credincioși! Cât de des sunt puse la îndoială principiile biblice de către aceia care cândva le-au predicat altora!

Dacă Dumnezeu ne folosește așa, cum ne comportăm noi? Ne îngâmfăm că ocupăm rolul de conducător și privim spre ceilalți de sus în jos? Atunci nu suntem adevărați conducători. Sau folosim poziția aceasta în folosul nostru? Atunci facem ceea ce au făcut păstorii falși. Sau ne comportăm cu asprime față de frații și surorile, care sunt încă tineri în credință și au nevoie de un ajutor plin de dragoste? Inimile noastre omenești sunt capabile de orice. De aceea și în acest punct vrem să învățăm de la Conducătorul nostru divin. Dacă Îl urmăm, atunci suntem capabili să fim conducători pentru alții care Îl urmează pe Domnul.

4. El adună oile

Păstorul nu numai că scoate oile din locul de primejdie și le conduce, ci scopul păstorului este ca să le adune (versetul 13). Tocmai aceasta este caracteristica unei turme: nu este vorba de o simplă adunătură de oi, ci ele formează împreună o turmă. Această adunare pe care o face păstorul stă în contradicție cu împrăștierea făcută de aceia care împung și lovesc pe cele slabe (versetul 21). Păstorul nu are în vedere numai binele fiecărei oi în parte, ci și îngrijirea turmei în totalitatea ei. Dumnezeu a avertizat de multe ori pe poporul Său, să nu se depărteze de Cuvântul Său. Urmarea

acestei neascultări va fi împrăștierea și robia. Dar Dumnezeu a dat poporului Său și făgăduința, că în cazul în care se vor căi, El va fi Acela care îi va aduna și-i va aduce înapoi în țara lor.

Deja în cartea Deuteronom găsim această indicație, de exemplu în capitolul 30.2-3, unde Dumnezeu spune prin Moise: „Dacă te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău și vei asculta de glasul Lui ... atunci Domnul Dumnezeul tău îți va întoarce pe cei captivi și Se va îndura de tine și te va aduna din nou dintre toate națiunile printre care te va fi risipit Domnul Dumnezeul tău.“

Știm că aceste lucruri s-au întâmplat deja parțial în istoria lui Israel, dar împlinirea lor deplină va avea loc în viitor. Dumnezeu Își va aduna poporul Său dintre toate popoarele, între care el este astăzi încă împrăștiat, și va aduce pe copiii lui Israel în țara lor de moștenire, pe care El le-a promis-o. Despre aceasta vorbesc multe texte din profeți.

O profeție deosebită este în Ieremia 23.1-4, pe care vrem să o cităm: „«Vai de păstorii care nimicesc și risipesc oile pășunii Mele!» zice Domnul. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeul lui Israel despre păstorii care păstoresc pe poporul Meu: «Voi ați risipit oile Mele și le-ați alungat și nu le-ați îngrijit. Iată, voi pedepsi asupra voastră răutatea faptelor voastre», zice Domnul. «Și Eu voi aduna rămășița oilor Mele din toate țările unde le-am alungat și le voi aduce din nou în staulele lor și vor fi roditoare și se vor înmulți. Și voi ridica peste ele păstori și ei le vor păstori.»“

Și în Mica 2.12 auzim pe Dumnezeu spunând: „Voi aduna negreșit, Iacove, pe toți ai tăi; voi strânge negreșit rămășița lui Israel; îi voi pune la un loc ca pe oile din Boțra, ca o turmă în mijlocul pășunii lor.“

Împrăștierea poate fi deci atât rezultatul căilor proprii, cât și o consecință a acțiunii păstorilor falși. Dar strângerea este întotdeauna un act al harului și al îndurării Păstorului cel mare. Lui nu-i este indiferent dacă oile Sale se rătăcesc și se risipesc.

Profetul Naum jelește astfel: „poporul tău este împrăștiat pe munți și nu-l strânge nimeni“ (Naum 3.18). Prin profetul Isaia, Dumnezeu spune poporului Său: „Te-am părăsit pentru o scurtă clipă, dar te voi aduna cu mari îndurări. ... Mă voi îndura de tine cu o bunătate eternă, zice Domnul, Răscumpărătorul tău“ (Isaia 54.7-8).

Strângerea poporului lui Dumnezeu în Noul Testament

Dacă facem o aplicație la noi, constatăm că intenția Păstorului îndurător nu s-a schimbat. El încă mai are intenția să strângă pe poporul Său. Scopul venirii Sale pe pământ a fost, printre altele, „ca să-i adune într-unul singur pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți“ (Ioan 11.52). Știm că această afirmație se referă în ceea ce privește aspectul de învățătură la unitatea Adunării.

În Vechiul Testament exista un popor al lui Dumnezeu care avea un semn exterior de apartenență. Dar adevărații credincioși din acest popor erau „împrăștiați“, ceea ce înseamnă că nu erau special

legați unul cu altul. În Noul Testament există un popor al lui Dumnezeu constituit din toți oamenii născuți din nou, care prin legătura lăuntrică (prin Duhul Sfânt) sunt legați unii cu alții, iar aceasta este Adunarea lui Dumnezeu (1 Corinteni 12.13).

Dumnezeu nu numai că vrea să aibă un popor pe acest pământ, ci El dorește ca poporul Său să se stângă împreună, să fie strâns. În Faptele Apostolilor, unde ne este prezentată istoria timpurie a primilor creștini, citim de mai multe ori, că credincioșii erau adunați laolaltă (Fapte 2.1; 4.31; 10.27; 12.12; 20.7-8). Unitatea poporului lui Dumnezeu nu trebuie să fie una teoretică; ea trebuie să se arate acolo unde credincioșii se strâng ca Adunare în Numele Domnului Isus.

Despărțirile și împrăștierea în grupări omeneste – așa cum, din păcate, ele caracterizează astăzi creștinătatea – nu au fost niciodată după gândurile lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea vrăjmașului, care caută să risipească oile (Ioan 10.12) și, din păcate, în multe cazuri a reușit. Din citatul prezentat mai înainte din Ieremia 23.1-2 reiese clar că satan își găsește ajutoare în păstorii falși.

Conducătorii și păstorii din poporul lui Dumnezeu poartă o responsabilitate mare. Prin comportamentul și slujba lor, ei pot să ajute la strângerea poporului lui Dumnezeu, dar pot și să contribuie la împrăștiere. Acest lucru este valabil atât pentru adunarea locală, dar și în afara ei. Pentru înțeleptul Solomon erau șase lucruri, pe care Dumnezeu le ura, și șapte, care erau o urâciune pentru sufletul Său, și între acestea se numără: „cel care seamănă neînțelegeri între frați“ (Proverbe 6.19).

Și apostolul Pavel exprimă un avertisment foarte serios în această direcție: „Dar vă îndemn, fraților, să luați seama la cei care fac dezbinări și prilejuri de poticnire împotriva învățaturii pe care ați primit-o; și depărtați-vă de ei“ (Romani 16.17). La ce contribuim noi? Strângem sau risipim? Această întrebare ne este adresată cu toată seriozitatea, și nu vrem să ne debarasăm de ea.

Un alt gând trebuie amintit aici. O turmă adunată este formată din mielusei și din oi, adică animalele tinere și animalele bătrâne sunt împreună. La fel este situația și în turma lui Dumnezeu. Deja de la început, viclenia lui satan a fost, ca să despartă pe frații tineri și surorile tinere de bătrâni, pe părinți de copii (un exemplu grăitor avem în Exod 10.9-11). Această viclenie o folosește satan și în zilele noastre, cu mare succes.

Acest lucru nu înseamnă nicidecum că într-o adunare locală în afara întrunirilor regulate ale tuturor fraților și surorilor nu pot să existe preocupări separate cu frații și surorile tinere sau cu frații și surorile în vârstă. Dimpotrivă, tocmai tinerii au probleme și greutăți specifice, și vom face bine dacă le vom fi de ajutor (ore de tineret, ore de întrebări și răspunsuri etc.).

Însă dacă acest lucru duce la diviziuni între cei în vârstă și tineri, trebuie să ne întrebăm foarte serios, ce nu este corect. Doresc oare tinerii să aibă mai multă libertate? Sau se tem cei în vârstă că

vor pierde influența? Să cercetăm motivele – fiecare pentru sine. În orice caz este bine ca orele din cursul săptămânii și de duminică să fie frecventate de orice grupă de vârstă. Aceasta înseamnă responsabilitate – în mod deosebit în vestirea Cuvântului – pentru toți aceia care se lasă folosiți de Domnul.

O ultimă aplicație este cu privire la familia noastră. Familiile intacte (adică adunate) nu sunt numai celula societății, ci ele sunt și celula pentru o viață sănătoasă a Adunării. Aceasta o știe și satan, și de aceea se folosește de orice mijloace să distrugă într-un fel sau altul familia creștină. În lume a reușit într-o măsură mare. Familia este pentru mulți oameni numai o formă de a trăi împreună – și probabil nici măcar cea mai bună formă.

Din păcate, nici noi nu rămânem neinfluențați de diminuarea sentimentului valorii familiei în general. Dar gândurile lui Dumnezeu nu se schimbă. Principiul Lui este încă valabil: „Tu și casa ta“. Dumnezeu nu ne privește numai personal, ci el ne privește și în legătură cu familiile noastre. Fisurile interne în familie sunt o durere pentru Păstorul nostru cel mare, care dorește și aici „să adune“. Aceasta înseamnă responsabilitate pentru fiecare membru al familiei, în mod deosebit pentru tați.

5. El aduce oile în țara lor

Oile au o țară care le aparține. Acolo vrea Păstorul să le aducă (versetul 13). Pentru poporul Israel țara era Canaan, țara promisă. Această țară a fost promisă lui Avraam ca o moștenire pentru urmașii lui, și Dumnezeu face mereu referire la ea, că este o țară binecuvântată pentru ei. În mod deosebit cartea Deuteronom ne descrie în multe locuri în culori vii, privilegiile și binecuvântarea acestei țări bune.

Iosua a fost cel favorizat, ca să ducă poporul în moștenirea lui. Prin vina lor proprie, copiii lui Israel au pierdut mereu binecuvântarea țării. De aceea profeția lui Ezechiel – în însemnătatea ei cu privire la Israel – nu s-a împlinit până astăzi, chiar dacă primele semne ale împlinirii se văd deja în zilele noastre.

Și credincioșii posedă „o țară“ a moștenirii și a binecuvântării, dar această binecuvântare nu este de natură materială, ca în vechiul legământ, ci de natură duhovnicească. Copiii lui Dumnezeu sunt binecuvântați „cu orice binecuvântare spirituală în locurile cerești, în Hristos“ (Efeseni 1.3). Țara Canaan corespunde în înțeles spiritual locurilor cerești, în care noi am fost așezați deja acum în Hristos (Efeseni 2.6).

Rodul țării, care pentru Israel era unul fizic, este pentru noi, tot ceea ce se referă la Domnul nostru glorificat. Noi am fost aduși în domeniul binecuvântării, care depășește cu mult posedarea

iertării păcatelor și salvarea de la condamnare. Mântuirea dăruită este fără îndoială o mântuire mare, pentru care niciodată nu putem mulțumi îndeajuns. Dar Dumnezeu ne-a dăruit mai mult. Noi avem „o țară dată în stăpânire“, binecuvântări duhovnicești, pe care putem să le savurăm, și trebuie să le savurăm. În această țară ne-a condus Iosua al nostru, Domnul Isus.

Dar numai faptul că suntem așa de binecuvântați nu ne fericește pe deplin. Nici poporului Israel nu i-a fost suficient că Iosua l-a dus în țară. Ei trebuiau să ia în mod practic țara în posesiune. Dumnezeu le-a promis: „Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru vi l-am dat“ (Deuteronom 11.24 și Iosua 1.3).

Acest lucru este valabil și pentru noi: într-adevăr, suntem binecuvântați cu orice binecuvântare în locurile cerești (adică, am fost aduși în țară), dar aceasta nu înseamnă, că și savurăm aceste binecuvântări duhovnicești. Lucrul acesta îl facem abia atunci când ne preocupăm realmente cu ele și ne bucurăm să descoperim mereu frumuseți noi în ceea ce ne-a fost dăruit în Domnul Isus.

În primul rând este responsabilitatea noastră, a fiecăruia în parte, să ne preocupăm cu binecuvântarea care ne-a fost dată. O deosebită responsabilitate în acest sens o au păstorii poporului lui Dumnezeu. Așa cum Păstorul cel mare ne duce în țară, acum, cei care fac slujba de păstor, trebuie să contribuie, ca și alții să fie aduși să savureze practic binecuvântarea.

Acest lucru începe iarăși mai întâi în familiile noastre. Vorbim noi tații – desigur pe înțelesul copiilor noștri – despre binecuvântarea bogată pe care o posedăm, sau discuțiile noastre sunt numai superficiale? Nimeni nu așteaptă, ca să discutăm toată ziua cu copiii noștri despre Biblie. Noi mai trăim în lumea aceasta (chiar dacă nu mai suntem din lume).

Tocmai ca tați vom face bine dacă vom arăta interes față de domeniile de interes ale copiilor noștri. Întrebarea este însă: știu copiii noștri ceva despre slava și binecuvântările care sunt legate de Persoana Domnului Isus? Să ne gândim serios la această întrebare!

Care este situația în strângerile noastre laolaltă? Vorbesc frații, pe care Dumnezeu îi folosește, despre „bogăția lui Hristos“ sau se preocupă cu alte tematici? Deseori se spune – și desigur, pe drept – că în întrunirile noastre avem nevoie de învățătură practică pentru viața de fiecare zi. Lucrul acesta este desigur important și adevărat, dar nu este totul. Noi avem tot atât de mult nevoie să fim învățați să cunoaștem „ceea ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului nu s-a suit“, ce Dumnezeu a pregătit pentru cei care Îl iubesc (1 Corinteni 2.9).

Apostolul Pavel vedea ca un har deosebit, să vestească printre națiuni „bogățiile de nepătruns ale lui Hristos“ (Efeseni 3.8). Bătrânilor din Efes, apostolul putea să le mărturisească cu mulți ani înainte de a le scrie scrisoarea: „pentru că nu m-am ferit să vă fac cunoscut tot planul lui Dumnezeu“ (Fapte 20.27). Nu putem să ne comparăm cu Pavel, dar putem să învățăm de la el.

Prezentarea binecuvântării creștine nu se mărginește desigur numai la familia noastră și la străngerile noastre laolaltă. Putem folosi și trebuie să folosim și alte prilejuri, ca reciproc să ne atragem atenția cu privire la ce este „țara“ noastră. La aceasta pot contribui, de exemplu, vizitele reciproce. Cât de adeseori alunecă discuțiile noastre spre alte tematici! Vorbim despre politică, despre sport, despre mașini, despre modă, despre hobby, despre profesia noastră etc. Desigur, aceste lucruri își au locul lor în viața noastră și ar fi nefiresc dacă nu am vorbi și despre ele. Dar întrebarea totuși rămâne: ce ne preocupă și ce este important pentru noi? Și aici este o problemă a priorităților vieții noastre, o întrebare cu privire la preocuparea inimilor noastre.

6. El paște oile

Aici am ajuns la o activitate de bază a Păstorului. Este ceva caracteristic pentru un păstor să-și pască turma. De cinci ori se vorbește în versetele 13-17 că păstorul paște oile. În contrast cu aceasta se spune de două ori despre păstorii falși că se pasc pe ei înșiși (versetele 2, 8) și de două ori se spune că ei nu pasc turma, respectiv nu pasc oile (versetele 3, 8). Duhul lui Dumnezeu ne prezintă atât calitățile bunului Păstor, cât și lipsurile păstorilor falși.

Un păstor care paște oile sale se îngrijește de hrană bună pentru oi. El le duce pe pășuni bune, ca să primească ce le trebuie. Tocmai acest lucru îl face Domnul Isus pentru noi. În Ioan 10, El Se prezintă în fața ochilor noștri ca Păstorul cel bun și spune despre Sine Însuși: „Eu sunt ușa: Dacă va intra cineva prin Mine, va fi mântuit; și va intra și va ieși și va găsi pășune“ (versetul 9). El este Cel care îngrijește de nevoile noastre spirituale și vrea să ne dea zilnic ce avem nevoie ca hrană pentru omul nostru lăuntric.

Primirea hranei spirituale are două aspecte: Pe de o parte, Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă responsabilitatea personală. Trebuie să dorim laptele duhovnicesc și curat al Cuvântului lui Dumnezeu (1 Petru 2.2). Dacă nu avem această dorință, vom duce lipsă în interiorul nostru și vom slăbi. Pe de altă parte, Biblia ne arată că Păstorul este gata oricând să ne dea ceea ce avem nevoie. Dacă vom întreba ca mireasa din Cântarea Cântărilor: „Spune-mi, tu, pe care te iubește sufletul meu, unde-ți paști turma, unde o odihnești la amiază?“, atunci El niciodată nu ne va dezamăgi (Cântarea Cântărilor 1.7).

Cel puțin de patru ori se spune în Vechiul Testament despre poporul lui Dumnezeu că este „poporul pășunii Lui“ (Psalm 79.13; Psalm 95.7; Psalm 100.3; Ezechiel 34.31). Oare ceea ce a fost valabil în Vechiul Testament, să nu aibă valabilitate mai mare pentru noi? Cine este capabil să hrănească și să pășuneze ca El? În Ezechiel 34 se spune în continuare despre El: „Voi ridica un

singur păstor peste ele, și el le va paște – chiar pe robul Meu David“ (versetul 23). Acest verset indică, fără îndoială, spre Domnul Isus.

Pășunea Păstorului cel bun

În versetele 13 și 14 din Ezechiel 34 găsim alte amănunte cu privire la pășunea Păstorului cel bun:

- 1) Este o pășune pe munți: Munții ne duc cu gândul la un loc unde suntem deosebit de aproape de Domnul și unde avem părtășie cu El. Este un loc în care lăsăm la o parte împrejurările vieții și ne ocupăm numai cu Domnul. În astfel de ocazii putem să ne bucurăm în mod deosebit de hrana pe care o găsim pe această pășune. Câteodată însă este greu de urcat pe „munți“. Dar merită!
- 2) Este o pășune în văi: În contrast cu munții, văile ne fac să ne gândim la împrejurările vieții zilnice. Și în aceste locuri, Păstorul are totdeauna un cuvânt, ca să ne întărească în interiorul nostru și să ne învioreze. Tocmai în aceste „văi“ avem nevoie de o hrană bună și de îngrijire din partea Păstorului nostru, ca să nu descurajăm.
- 3) Este o pășune în toate părțile locuite ale țării: Pășunea Păstorului nu este legată de un anumit loc, ci se găsește în toate zonele locuite ale țării. Poate putem face aici o aplicație la casele noastre. Păstorul vrea să ne pască și să ne hrănească în familiile noastre. Aici se oferă multe prilejuri, pe care le putem folosi.
- 4) Este o pășune bună: Nici nu ar putea fi altfel! Ceea ce dă Păstorul cel bun, poate fi calificat numai ca „bun“. Hrana Lui nu este niciodată dăunătoare, ci ea este întotdeauna spre bunăstarea noastră. Este tocmai acel lapte curat, o hrană pe care lumea aceasta nu o poate da.
- 5) Este o pășune grasă: Hrana Păstorului este sănătoasă și contribuie la creșterea noastră. Acesta este scopul Păstorului în viața fiecărui copil al lui Dumnezeu: El dorește să ne maturizăm lăuntric, să creștem și să facem progrese spirituale.

Chemarea Domnului adresată nouă

Ajungem acum la aplicația importantă pentru noi. Petru a primit o însărcinare exactă și bine definită din partea Domnului, ca să pască mielușei și oile Sale (Ioan 21.15, 17). Aici nu se vorbește despre turmă, ci intenționat se face o diferențiere între mielușei și oi (deși împreună formează turma). Când vorbim despre mielușei, ne gândim la cei tineri din turmă, deci la cei de curând întorși la Dumnezeu sau la copiii noștri. În cazul oilor putem să ne gândim la cei care sunt deja de mai mult timp pe calea credinței și care ar trebui să fi atins o anumită maturitate duhovnicească. Ambele grupe trebuie să fie pășunate; aceasta înseamnă că ambele grupe au nevoie de hrană și învioreare prin Cuvântul lui Dumnezeu. Păstorii turmei sunt îndemnați să le dea această hrană.

Evangelistul Matei relatează despre o mare mulțime de oameni, 5.000 de bărbați (fără femei și copii), care au venit la Domnul Isus. Când s-a înserat și oamenii au flămânzit, ucenicii i-au propus

Domnului lor să lase mulțimea să plece. Răspunsul Domnului a fost scurt, dar include o lecție importantă: „N-au nevoie să meargă; dați-le voi să mănânce“ (Matei 14.16). Nu era aceasta o misiune deosebită pentru ucenici? Și nu este o misiune tot așa de mare și pentru noi? El dorește să te folosească pe tine și pe mine, ca să dăm altora hrană duhovnicească.

Dar imediat urmează a doua lecție. Ucenicii mărturisesc: „N-avem aici decât cinci pâini și doi pești“ (versetul 17). Prin aceasta, ucenicii recunosc neputința lor de a sătura o astfel de mulțime. Dacă Domnul vrea să ne folosească să dăm hrană duhovnicească altora, atunci aceasta este posibil numai dacă vedem în noi și din noi incapacitatea de a face aceasta.

Urmează apoi a treia lecție. Domnul a spus: „Aduceți-le aici la Mine“ (versetul 18). Cunoaștem finalul. În mâna Domnului, puținul adus de ucenici s-a înmulțit. Toți s-au săturat și au rămas și resturi. Așa va fi și cu noi. Puținul, pe care probabil îl avem, este suficient în mâna Păstorului cel mare, ca să dea tuturor cât au nevoie. Nu trebuie să ne bazăm pe ceea ce putem noi să facem, pe înțelepciunea noastră, pe aptitudinile noastre, ci să ne încredem în Domnul că va binecuvânta ce avem în mână.

Pășunarea în adunare

Fiind conștienți de aceasta putem face o aplicație cu privire la străngerile noastre laolaltă ca Adunare, când noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, suntem adunați împreună să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Această temă este tratată, printre altele, în 1 Corinteni 14. Dacă citim acest capitol în contextul lui și îl lăsăm să lucreze asupra noastră, atunci vom recunoaște că intenția deosebită a Duhului lui Dumnezeu este ca tot ce se spune în străngerile laolaltă să fie pentru zidire. „Zidirea“ este cuvântul cheie în acest capitol. Se recunoaște ușor legătura strânsă cu tema noastră. Pășunarea și zidirea merg împreună. Hrănirea (pășunarea) are ca țintă creșterea lăuntrică și progresul, și tocmai aceasta este parafrizat prin „zidire“. Dumnezeu dorește să dea în fiecare strângere laolaltă hrană spirituală turmei Sale, adică mieluşeilor și oilor.

Acest gând încarcă cu responsabilitate în primul rând pe frații, pe care Domnul îi folosește să împartă hrana. Este ceea ce se spune, hrană adevărată pentru cei care ascultă? Sunt ei zidiți? Înțeleg ascultătorii ceea ce se spune? Înțelegea se referă la acustică, dar desigur în primul rând la conținutul a ceea ce se spune. Apostolul Pavel spune clar în 1 Corinteni 14 că nu este de folos să spui ceva într-o strângere laolaltă, pe care ascultătorii nu-l înțeleg.

Slujba de păstor nu înseamnă niciodată o zidire personală (căci atunci ne paștem pe noi), ci slujba de păstor este întotdeauna în folosul și spre binele altora. „Astfel și voi, deoarece sunteți doritori de cele spirituale, căutați să le aveți din belșug, pentru zidirea adunării“ (1 Corinteni 14.12).

Dacă ne gândim la străngerile noastre laolaltă, trebuie să ne punem în mod autocritic întrebarea: corespundem acestei cerințe înalte?

Desigur, Dumnezeu a dat daruri diferite și este bine așa. Un frate are darul să vorbească mai mult tinerilor și copiilor, un altul se preocupă probabil mai mult cu necesitățile fraților și surorilor în vârstă. Unii explică Cuvântul, pe când alții pun accent pe trăirea practică a Cuvântului.

Totuși, niciodată nu avem voie să uităm, că este vorba despre nevoile tuturor celor care sunt strânși, și nu numai a unui anumit grup. Aici este vorba despre copii, dar și despre frații și surorile în vârstă, surorile tot așa ca și frații. De aceea fratele care vorbește are nevoie, pe de o parte, de înțelepciune, dependență și conștiința deplină, că numai Domnul poate să împlinească toate nevoile. Pe de altă parte avem voie și trebuie să folosim și mintea noastră (1 Corinteni 14.19, 20).

Pășunarea mielușeilor și a oilor nu se limitează la străngerile noastre laolaltă. Desigur, este ceva cu totul deosebit să ne „strângem ca Adunare“, căci atunci Îl avem în mijloc pe Domnul, după promisiunea Sa, și fără îndoială de această promisiune este legată o mare binecuvântare. Noi toți – tineri și vârstnici – să prețuim aceste străngeri și să nu lipsim fără motive întemeiate, atunci când Domnul vrea să ne strângă în jurul Său.

Totuși, sunt și alte prilejuri de a pășuna mielușei și oile Domnului. Acest lucru este valabil în mod deosebit pentru cei ce sunt tineri în credință. Ei au nevoie de atenție deosebită și de ajutor. Aceste cerințe le putem satisface în primul rând prin discuții personale, apoi prin ora de copii, ora de tineret, tabere biblice sau în anumite cazuri și prin studiu biblic în cadrul familiei. Aici există posibilitatea să se ofere hrană corespunzătoare fiecărei grupe. Important este în primul rând, ca în cadrul discuțiilor Cuvântul lui Dumnezeu să ocupe locul central. În al doilea rând, astfel de străngeri nu trebuie niciodată să concureze străngerile laolaltă ca adunare. În al treilea rând, frații care fac astfel de lucrări să aibă încrederea fraților și a surorilor adunării locale.

Pășunarea în familie

Una dintre cele mai importante câmpuri de activitate, unde pășunăm în mod deosebit mielușei, este familia. Este bine dacă luăm cu noi pe cei mici în străngerile laolaltă (chiar dacă nu înțeleg nimic sau numai puțin, dar ei se află împreună cu noi în prezența Domnului Isus). Este bine și util, dacă frecventează școala duminicală sau ora de tineret.

Dar toate aceste activități nu micșorează responsabilitatea părinților, ca ei să se intereseze personal de binele spiritual al copiilor. Pășunarea celor mici din turmă este și rămâne în primul rând lucrarea tatălui și a mamei (dar și bunicii și bunicile au un câmp bun și larg de lucru în această privință). Din cauza importanței acestui punct în zilele noastre, doresc să zăbovesc mai mult asupra lui.

Când copiii noștri sunt pe calea cea bună, fără îndoială, este numai harul lui Dumnezeu; dar aceasta nu reduce cu nimic responsabilitatea noastră ca părinți. Când este vorba despre hrănirea spirituală a copiilor noștri, atunci noi părinții suntem răspunzători. Copiii au nevoie de o învățătură specială, pe care numai părinții o pot da.

În unele case, părinții se mărginesc să ofere copiilor casete audio, CD-uri care conțin povestiri și texte biblice. Se poate ca părerile cu privire la folosirea acestor mijloace să fie diferite, dar un lucru este clar: dacă pășunarea copiilor se limitează la o astfel de hrană, atunci este prea puțin. Ne-am putea imagina, că Păstorul nostru divin ne-ar învăța în felul acesta? Nu, Dumnezeu ne-a dat nouă părinților o însărcinare cu privire la copiii noștri și de această însărcinare trebuie să ne achităm cu hotărâre, dar și cu bucurie.

Premisa pentru o pășunare eficientă este, ca noi înșine să ne lăsăm pășunați de Păstorul nostru divin și ca rezultatele să fi vizibile în viața noastră. Numai dacă noi înșine avem o afecțiune mare pentru Domnul nostru, vom putea să-L facem prețios copiilor noștri.

Cum vrem noi să-L facem pe Domnul măreț în fața copiilor noștri, dacă El nu este măreț în ochii noștri? Cum vrem să le explicăm copiilor noștri Cuvântul lui Dumnezeu, când noi nu-l cunoaștem? Și ce va fi, când copiii noștri vor constata că Cuvântul lui Dumnezeu nu are niciun loc în inimile noastre și noi nu ascultăm de el?

Copiii sunt niște observatori foarte atenți și vor constata repede dacă Cuvântul lui Dumnezeu este numai pe buzele noastre și nu este și în inimă. De aceea exemplul personal este extraordinar de important și este premisa pentru pășunarea corectă.

Deci, cum arată concret pășunarea? Ea constă în prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu în așa fel, încât copiii să-l poată primi și înțelege, ca apoi acesta să poată lucra în viața lor. Așa cum hrănirea zilnică a unui copil are ca urmare, în cazul normal, dezvoltarea trupească, tot așa să fie și pe tărâm duhovnicesc.

Pășunarea este deci mai mult decât practicile de rutină, ca de exemplu citirea din Biblie sau a unei foi de calendar creștin după servirea mesei; acesta este un obicei bun. Dar este important, ca părinții să se străduiască să le prezinte copiilor cele citite în așa fel, încât ei să le înțeleagă. Domnul să-i ajute pe toți părinții și să le dea înțelepciunea necesară pentru lucrarea cu copiii! Să ne ajute Domnul să le mijlocim copiilor înțelegere și respect, și înainte de toate plăcere de Cuvântul lui Dumnezeu. Copiii au multe întrebări și de aceea este bine dacă în discuțiile cu ei le oferim răspunsuri pe înțelesul lor.

Mesajul Bibliei trebuie prezentat în așa fel, ca el să fie interesant și atrăgător pentru copii. În privința aceasta trebuie să se țină seama neapărat de vârsta copiilor. Copiilor mici nu le citim

Epistola către Efeseni (sau alte texte greu de înțeles), ci le povestim istorisiri din Biblie într-un limbaj ușor accesibil pentru ei. Copiilor mai mari putem să le facem treptat cunoscute adevărurile fundamentale ale Bibliei. La bază trebuie să rămână întotdeauna textul Bibliei. Adesea nu ajunge numai simpla citire; trebuie să o completăm cu explicațiile necesare și probabil să facem mai clar prin exemple din viața practică.

Totdeauna este decisiv să dăm hrană, care poate fi digerată. Când Domnul Isus a înviat pe fiica mai-marelui sinagogii, a însărcinat pe părinții ei să-i dea de mâncare (Marcu 5.43). O însărcinare simplă, o însărcinare importantă și măreață, dar totodată o însărcinare pe care o putem îndeplini numai cu ajutorul Domnului.

Ogorul lui Boaz

Pășunarea turmei lui Dumnezeu înseamnă deci că noi, în dependență de călăuzirea Duhului Sfânt, dăm mai departe ce noi înșine am primit de la Domnul nostru. Un exemplu frumos în acest sens avem în istoria lui Rut. Rut a mers să caute hrană pentru ea. În capitolul 2 o vedem pe ogorul care aparținea lui Boaz. Acolo erau secerătorii, era slujitorul, pus peste secerători, și desigur era Boaz.

În Boaz putem vedea o imagine a Domnului Isus, în slujitorul subordonat vedem o imagine a Duhului Sfânt și în secerători o imagine a celor pe care Dumnezeu vrea să-i folosească astăzi, pentru a împărți hrana duhovnicească. Toți trei au lucrat împreună în armonie și rezultatul a fost spre folosul lui Rut.

Boaz i-a spus: „Nu te duce să culegi spice în alt ogor ... Ochii tăi să fie pe ogorul care se secără“ (Rut 2.8-9). La fel este și astăzi. Ogorul lui Boaz este bogat și ajunge pentru toți. Dar întrebarea care ni se pune este: Suntem noi astfel de „secerători“, care sub călăuzirea Duhului Sfânt împărțim ce Domnul ne-a pus în mână?

7. El lasă oile să se odihnească

Odihnirea oilor este în strânsă legătură cu pășunatul (versetele 15-16). Pentru asimilarea hranei, oile au nevoie de timp și de aceea păstorul le duce la odihnă, adică le oferă odihna de care ele au nevoie. Și alte texte din Biblie pun în legătură aceste două activități ale păstorului. Mireasa din Cântarea Cântărilor îl întreabă pe mire: „Spune-mi, tu, pe care te iubește sufletul meu, unde-ți paști turma, unde o odihnești la miază?“ (Cântarea Cântărilor 1.7).

Despre rămășița credincioasă a lui Israel din zilele viitoare se spune: „Rămășița lui Israel nu va lucra nedreptate, nici nu va vorbi minciuni, nici nu se va găsi în gura lor o limbă înșelătoare; ci ei

vor paște și se vor odihni și nimeni nu-i va înspăimânta“ (Țefania 3.13). Dar și David vorbește despre odihnă: „El îmi dă odihnă în pășuni verzi, mă duce la ape liniștite“ (Psalm 23.2).

Trăim într-un timp caracterizat de stres și agitație crescândă. Viața profesională, școala, abundența de oferte de vacanță, evantaiul de mass-media, mobilitatea crescândă și multe altele fac ca oamenii să aibă tot mai puțin timp pentru odihnă. Aceste evoluții nu-i ocolesc pe copiii lui Dumnezeu. Se poate întâmpla chiar, ca și activitățile pentru Domnul să ne facă să nu mai avem un timp de odihnă, pentru a sta în liniște la picioarele Domnului nostru, ca să fim hrăniți de El.

Un exemplu „clasic“ în acest sens este Marta din Betania. Evanghelistul Luca ne descrie această femeie ca pe o soră demnă de a fi iubită, activă, care nu ocolea oboseala și care a invitat pe Domnul Isus, și probabil și pe toți ucenicii Săi, în casa ei. Motivele pe care le avea Marta erau cu siguranță bune. Punctul cheie a fost acela, că în preocuparea ei de gazdă a pierdut momentul când Domnul, Păstorul, dorea să o „odihnească“. Și a mai făcut ceva, și anume nu i-a plăcut că sora ei Maria s-a așezat la picioarele Mântuitorului, ca să asculte, și s-a plâns chiar de acest fapt.

Dar despre Maria se spune foarte simplu: „așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Său“ (Luca 10.39). Putem să tragem concluzia că și ea a ajutat mai înainte la lucrările gospodărești, dar când a venit timpul a încetat activitatea, ca să primească ceva de la Domnul.

Două verbe avem aici: „a se așeza“ și „a asculta“. Nu sunt deseori ambele grele pentru noi? Aici nu este vorba de a citi în grabă un verset scurt din Biblie (deși, de multe ori acesta poate fi o mare binecuvântare), ci de a ne face timp să citim Cuvântul lui Dumnezeu și să-L lăsăm pe Domnul să ne vorbească. Avem nevoie de acest timp fix, și cu siguranță vom face bine, dacă îl punem în orarul nostru zilnic.

Misiunea noastră a tuturor este să slujim Domnului. Lenevia nu se potrivește deloc, pentru că El așteaptă lucrarea noastră. Fiecare să se întrebe cu toată seriozitatea, unde dorește Domnul să-l folosească. Pe de altă parte trebuie să avem grijă, ca lucrarea pentru El să nu pună stăpânire pe noi, încât să nu mai avem timp să ascultăm Cuvântul Lui și să ne hrănim din el.

Odată, când ucenicii s-au întors la Domnul și i-au istorisit foarte entuziasmați ceea ce făcuseră, El le-a spus simplu: „Veniți voi înșivă deoparte, într-un loc pustiu, și odihniți-vă puțin“ (Marcu 6.31). Toți avem nevoie de aceasta. Când Moise a binecuvântat poporul pământesc al lui Dumnezeu, a spus: „Da, El iubește popoarele; toți sfinții Săi sunt în mâna Ta și șed la picioarele Tale, fiecare primește din cuvintele Tale“ (Deuteronom 33.3).

Cunoaștem cu toții acest loc la picioarele Păstorului nostru? Ne așezăm acolo, ca să primim. Cu toții, fie tineri, fie vârstnici avem nevoie să primim de la El cuvintele Sale, și acest lucru cu atât mai mult, cu cât Domnul vrea să ne folosească să dăm altora binecuvântarea primită.

Și în această activitate a păstorului putem vedea un îndemn pentru noi. Este bine, când cei care simt și poartă responsabilitatea într-o adunare locală îi impulsionează și pe alții să devină activi în slujba pentru Domnul, și personal sunt un exemplu bun în această privință.

Tot așa de necesar este să se poarte grijă să existe perioade când frații și surorile „se așază“, ca să asculte Cuvântul Domnului. Acestea pot fi strângerile laolaltă regulate, duminica sau în cursul săptămânii, pentru vestirea Cuvântului, dar pot fi de exemplu și întruniri speciale, când un frate vorbește despre o anumită temă.

Un alt domeniu de aplicare privește din nou familia creștină. Și aici este bine, când sunt anumite perioade, în care o familie „se odihnește“. Având în vedere multiplele activități și obligații pe care deja și copiii le au, în multe familii pare să fie tot mai greu să se găsească astfel de perioade de odihnă. Cu toate acestea, noi, ca părinți, putem să aducem înaintea Domnului și acest aspect.

O familie care „funcționează bine“ are ca premisă faptul, că noi împreună cu copiii ne luăm timp să ne așezăm la picioarele Domnului, ca să ne preocupăm cu Cuvântul Său. Cu bunăvoință, astfel de ore se pot găsi chiar pe parcursul zilei. În multe cazuri se pot folosi mesele comune, dar pot fi și alte prilejuri deosebite, în care se oferă posibilitatea pentru „slujba în casă“ practică zilnic. Pe lângă aceasta să se folosească și prilejurile deosebite, de exemplu, vacanțele.

8. El Se ocupă de cazurile speciale

Cu acest titlu dorim să prezentăm următoarele patru activități ale Păstorului, care se referă la probleme speciale, care se pot ivi la oi (versetul 16). Printre oi sunt unele pierdute, și Păstorul vrea să le caute. Printre oi sunt unele, care sunt împrăștiate (alungate), și Păstorul vrea să le aducă înapoi. Printre oi sunt unele, care sunt rănite, și Păstorul vrea să le panseze. Printre oi sunt unele, care sunt bolnave, și Păstorul vrea să le întărească.

Lucrarea Păstorului stă și aici într-un contrast remarcabil cu comportarea păstorilor falși. Despre ei se spune (în ordine inversă) exact contrariul: „Pe cele slabe nu le-ați întărit, nici nu le-ați vindecat pe cele bolnave; și n-ați legat ce era frânt; nici n-ați adus înapoi ce era alungat, nici n-ați căutat ce era pierdut“ (versetul 4; a se compara paralelele la descrierea păstorului nimicitor, antihrist, în Zaharia 11.16). Pe fundalul strălucitor a ceea ce face Păstorul bun, răutatea păstorilor falși apare foarte dezgustătoare. Din nou ni se pune întrebarea: Pe cine urmăm? Cu cine ne asemănăm?

El caută oaia pierdută

Care dintre cititorii Bibliei nu se gândește direct la pilda cu oaia rătăcită, pe care Însuși Domnul Isus a spus-o (Luca 15.4-7)? În general aplicăm această pildă la oamenii pierduți, pe care Domnul

Isus îi caută. Desigur, în multe texte, Mântuitorul spune că El a venit să caute și să mântuiască ce era pierdut (Luca 19.10; Matei 18.11).

Aceasta a fost valabil în primul rând pentru poporul Israel. El era trimis „la oile pierdute ale casei lui Israel“ (Matei 15.24), despre care Dumnezeu a spus deja prin profetul Ieremia: „Poporul Meu a fost o turmă de oi pierdute; păstorii lor i-au rătăcit“ (Ieremia 50.6). Dar dragostea căutătoare a Păstorului nu s-a limitat numai la poporul Israel. El îi caută pe toți care sunt pierduți, căci El știe, că altfel ei vor ajunge în pierzarea veșnică.

Putem remarca faptul că oaia rătăcită din Luca 15 a aparținut înainte Păstorului. Era una din cele o sută de oi, care aparțineau turmei Sale. De aceea aplicația nu pare a fi greșită, când o facem cu privire la un credincios. Așa cum salvarea nu se referă automat și exclusiv la mântuirea veșnică (a se vedea punctul 2 – El scapă oile), tot așa nu avem voie să ne gândim la pierzarea veșnică a unui credincios care s-a rătăcit.

Biblia învață fără îndoială că un credincios (un om născut cu adevărat din nou), în ceea ce privește veșnicia, nu poate să se piardă. Dar în ceea ce privește calea pe pământ, și un credincios poate pierde această cale și astfel se poate rătăci.

Un credincios pierdut (rătăcit) în acest sens este unul care a rătăcit și nu mai vede calea. Legătura între a fi pierdut și a fi rătăcit ne este indicată în textul din Ieremia 50.6. Oile erau pierdute, fiindcă cineva le-a dus în rătăcire.

Ea ne este arătată și în Psalmul 119.176. Acolo, psalmistul spune: „Rătăcesc ca o oaie pierdută: caută pe slujitorul Tău.“ De asemenea remarcăm, că Domnul Isus în Matei 18.12-13 vorbește tot despre o oaie pierdută, dar de trei ori se folosește cuvântul „rătăcită“. Această oaie pierdută este deci o oaie rătăcită, o oaie care a pierdut drumul.

Nu L-am cunoscut noi toți pe marele nostru Păstor așa cum L-am văzut mai înainte? El nu este numai Acela care ne-a căutat atunci când eram pierduți în ce privește veșnicia, ci El este și Acela care ne-a căutat întotdeauna când ne-am abătut de la drumul cel drept. Ochiul Său nu ne pierde din vedere, chiar dacă mergem pe căi proprii. El Se ostenește să ne caute; El ne caută cu grijă (Luca 15.8) și El nu Se oprește din căutarea Sa până nu găsește ce era pierdut. Luca 15.4 spune categoric: „...și merge după cea pierdută până o va găsi“.

Dacă suntem pe calea cea bună, atunci Păstorul merge înaintea noastră. Dar dacă ne-am rătăcit, atunci ne caută. Prin profetul Isaia, Dumnezeu a vorbit poporului Său: „Urechile tale vor auzi un cuvânt ... zicând: «Aceasta este calea, umblați pe ea»“ (30.21). Ce bine că avem un astfel de Păstor, care nu renunță imediat la noi, când ne-am rătăcit!

Aplicația cu privire la noi este clară. Slujba de păstor include și pentru noi activitate de căutare. În sensul cel mai general, în aceasta este inclusă căutarea binelui oilor Păstorului. Cuvântul lui Dumnezeu ne arată diverși oameni care au făcut lucrul acesta. Despre Neemia, de exemplu, citim că „a căutat binele fiilor lui Israel“ (Neemia 2.10).

Și despre evreul Mardoheu este dată mărturia clară a lui Dumnezeu, că el a căutat binele poporului Său (Eстера 10.3). Apostolul Pavel putea să spună despre sine însuși: „...pentru că nu caut ale voastre, ci pe voi“ (2 Corinteni 12.14). Să observăm și dorința lui David în legătură cu casa lui Dumnezeu: „Pentru casa Domnului Dumnezeului nostru voi căuta binele tău“ (Psalm 122.9).

În legătură cu tema noastră este vorba în mod special despre căutarea celor care s-au rătăcit – și acest câmp de acțiune este foarte larg. Câți copii ai lui Dumnezeu există și în zilele noastre, care nu mai văd cu claritate calea și merg în rătăcire! Îi lăsăm să alerge? Suntem indiferenți față de ei? Dăm din umeri și trecem la ordinea zilei? Resemnăm?

Poate sunt unii care au mers mulți ani împreună cu noi, dar fiindcă au iubit veacul de acum, s-au pierdut în lume. Poate că sunt din aceia care au pierdut lumina cu privire la adevărurile biblice esențiale, și drept urmare s-au rătăcit în lumea religioasă. Un lucru este sigur: Domnul nu dorește ca ei să rămână în rătăcire. El îi caută și datoria noastră este ca și noi să-i căutăm.

Pe cei rătăciți putem să-i căutăm numai dacă avem felul de gândire al Domnului nostru. Singurul motiv al unei asemenea lucrări trebuie să fie dragostea care nu caută ce este al ei (1 Corinteni 13.5). Pot să existe frați și surori care au rătăcit, care caută sincer calea cea bună și poate vin la noi cu întrebări. Adeseori cel care a rătăcit nu-și recunoaște rătăcirea (a se vedea Psalm 19.12). Felul de gândire al Păstorului nu renunță nici la astfel de oameni, ci îi caută.

Această lucrare poate fi însoțită de efort și oboseală și poate să coste timp și probabil durează mult. Dragostea căutătoare este în plus și perseverență. Păstorul caută până când găsește, El nu Se lasă păgubaș. Această perseverență să ne caracterizeze și pe noi! Dar așa cum păstorul plin de bucurie se întoarce acasă, tot așa și noi vom avea parte de bucurie și o vom împărtăși cu alții, dacă cineva a găsit calea de întoarcere. Cel ce nu contribuie la căutare și nu se ostenește, acela nu va cunoaște această bucurie.

Pe oile risipite (alungate), El le aduce înapoi

Am văzut mai înainte, că Păstorul cel bun Își va aduna oile din toate popoarele, ca să le scoată și să le ducă în țara lor. Acest lucru este valabil în primul rând pentru poporul Său Israel. Prin profetul Ieremia, Dumnezeu S-a plâns de poporul Lui: „Israel este o oaie alungată. Leii l-au vânat“ (Ieremia 50.17). Israeliții au fost și mai sunt risipiți printre națiuni și trebuie aduși înapoi.

A fi alungat (risipit) înseamnă să trăiești altundeva decât acasă. Acest sens se recunoaște de exemplu din Ezechiel 12.15: „Și vor cunoaște că Eu sunt Domnul, când îi voi împrăștia printre națiuni și-i voi risipi prin felurite țări“ (a se vedea și Ezechiel 20.23; 36.19).

Multe texte din Vechiul Testament arată că risipirea este o judecată a lui Dumnezeu față de poporul Său, care nu L-a ascultat (Levitic 26.33; Deuteronom 4.27) sau a devenit mândru (Luca 1.51). Alte texte ne arată clar că Dumnezeu a risipit pe poporul Său, fiindcă păstorii lui nu s-au interesat de el, așa cum ar fi trebuit să o facă. „Păstorii sunt fără minte și nu L-au căutat pe Domnul; de aceea n-au lucrat cu înțelepciune și toată turma lor s-a risipit“ (Ieremia 10.21; a se vedea și Ieremia 23.1-2).

Niciodată nu este intenția Păstorului, ca poporul Său să fie risipit, dimpotrivă, El vrea să-L adune. Profetul Ezechiel spune: „...ca poporul Meu să nu se risipească, fiecare din stăpânirea lui“ (Ezechiel 46.18). Și dacă totuși, din motivele expuse mai înainte, poporul este risipit și împrăștiat, atunci toată osteneala Păstorului este folosită ca să-l adune. Dumnezeu spune națiunilor: „...Cel care a împrăștiat pe Israel îl va aduna și-l va păzi, ca un păstor turma sa“ (Ieremia 31.10; Ezechiel 11.17).

Aplicația la noi ne întristează. Care este astăzi situația poporului lui Dumnezeu? Gândul lui Dumnezeu a fost și este unitatea. Din perspectiva Lui, și astăzi există această unitate a copiilor lui Dumnezeu (Efeseni 4.4). Dar cum arată ea în realizarea ei practică? Dumnezeu ne îndeamnă să păstrăm: „unitatea Duhului, în legătura păcii“ (Efeseni 4.3). Din aceasta se vede puțin (sau ar trebui să spunem: nimic?) în creștinătate.

Chiar dacă ne doare să vedem risipirea și împrăștierea, cât de mult trebuie să-L doară atunci pe Domnul nostru, care a venit tocmai pentru ca să adune într-unul pe copiii risipiți ai lui Dumnezeu! Cu siguranță, planul lui Dumnezeu nu se schimbă prin comportarea noastră (și acest gând ne face să ne bucurăm), dar rămâne deschisă întrebarea cu privire la responsabilitatea noastră.

Care sunt cauzele pentru care copiii lui Dumnezeu au fost risipiți în toate direcțiile posibile? Cauzele sunt aceleași ca și la poporul Israel. Neascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu și lipsa responsabilității conducătorilor poporului lui Dumnezeu. În privința aceasta nu ne gândim în primul rând la creștinătate în general. Să ne limităm conștient la cei care mărturisesc că se adună și astăzi, așa cum dorește Domnul Isus.

De ce este atâta dezbinare și risipire „între noi“? De ce se abat mulți și merg pe căi proprii? Vedem în aceasta mâna Domnului care apasă asupra noastră; dar care sunt cauzele? Să nu îndepărtăm simplu această întrebare de la noi, nici să nu o evităm prin indiferență. Cercetarea

serioasă a cauzelor este ceea ce trebuie să facem acum. Nu rezolvăm nimic căutând cauzele la alții, ci trebuie să începem cu noi înșine.

Neascultarea: Luăm Cuvântul lui Dumnezeu în serios pentru noi înșine? Influențează Cuvântul viața noastră zilnică, atât personal, cât și în comun? Sau există domenii în viața noastră, în care considerăm gândurile lui Dumnezeu fără valabilitate (probabil, nu prin cuvinte, dar prin faptele noastre)?

Probabil că și pentru noi este valabil Cuvântul lui Dumnezeu adresat poporului Său Israel: „Și vin la tine, cum vine poporul, și stau înaintea ta ca popor al Meu și ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc; ...umblă după câștigul lor nedrept. Iată, tu ești pentru ei ca o cântare foarte plăcută, un glas plăcut, și unul care cântă bine la un instrument; și ei ascultă cuvintele tale, dar nu le împlinesc“ (Ezechiel 33.31-32)? Cât de ușor putem vorbi despre binecuvântările, pe care Dumnezeu ni le dă. Dar creștinismul este mai mult: noi trebuie să luăm binecuvântările în posesie și să le savurăm. Dar acest lucru este posibil numai prin ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu.

Lipsa responsabilității: Păstorii din poporul lui Dumnezeu au avut atunci o responsabilitate deosebită, și ei o au și astăzi. Dumnezeu le- a dat însărcinarea precisă, ca să păstorească turma lui Dumnezeu. Oare nu am fost și în acest punct delăsători și indiferenți? Ne-am ocupat cu adevărat, conform modului de gândire al Domnului nostru, de fiecare din turmă? Se mai practică în adunările noastre locale adevărata slujbă de păstor? Ne-am rezervat ca părinți timp pentru copiii noștri? Probabil că și aceasta ar fi una din cauzele pentru ceea ce se întâmplă în timpul nostru și care ne întristează.

Dar să nu rămânem la partea negativă a situației! Păstorul cel mare nu s-a schimbat. El este și astăzi Acela care vrea să aducă înapoi pe cei împrăștiați. El dorește, ca noi să dăm o mână de ajutor, având modul Lui de gândire, ca să aducem înapoi pe cei care s-au risipit în lumea (creștină).

Un exemplu frumos, practic în acest sens ne oferă istoria celor doi ucenici care au plecat din Ierusalim spre Emaus (Luca 24.13-35). Ce i-a determinat pe cei doi să plece din Ierusalim? Inima lor era întristată și dezamăgită; ei erau apăsați. Ce îi determină astăzi pe mulți frați și pe multe surori să părăsească locul care îl ocupau în urmarea Domnului? La unii este dragostea pentru lume, la alții frustrarea, resemnarea, lipsa de curaj, iar alții își imaginează o cale mai ușoară.

Deja începutul istorisirii ne face atenți. Cine erau cei doi, care au plecat? Multe nu știm despre ei, dar nu degeaba se spune clar, că erau „doi dintre ei“ (versetul 13). Cu ce ochi privim pe cei care pleacă din mijlocul nostru? Să nu uităm că sunt „de-ai noștri“ (a se compara cu expresia asemănătoare din Fapte 4.23). Ei ne aparțineau nouă și tocmai din acest motiv nu trebuie să trecem niciodată indiferenți la ordinea zilei sau să ne bucurăm că frații și surorile pleacă.

Domnului nu i-a fost indiferentă plecarea acestor doi ucenici. El a mers după ei. S-a preocupat cu ei. Întrebările Lui au deschis inima și gura lor. Domnul n-a putut să treacă cu vederea acea muștrare: „O, nepricepuților și înceți cu inima ca să credeți“, dar conversația a continuat cu dragoste și afecțiune. Nu găsim cuvinte dure.

În același timp, Domnul ne dă în mână, prin exemplul Său, o cheie pentru inima aceluia care au plecat de la noi sau sunt în primejdie de a pleca. El a vorbit inimii lor, El a făcut ca inimile lor să ardă (versetul 32). Și cum a făcut-o? El le-a îndreptat ochii spre ce era scris în Scriptură cu privire la El, li S-a prezentat în suferințele Sale și în slava Sa (versetele 25-26). O, de am folosi mai mult această cheie! De câte ori am încercat (în zadar) să atingem inima pe calea cugetului! Acest lucru merge numai invers. Ajungem la cuget numai prin inimă!

Și cu ce se poate încălzi inima unui credincios, dacă nu prin Persoana Domnului nostru? Critica împietrește. Reproșurile se lovesc de o apărare spontană, dar mărimea și gloria Mântuitorului nostru înmoaie și lărgeste inima, ca să corecteze un drum greșit. Pentru ucenicii din Emaus nu mai exista nicio oprire. Ei s-au ridicat „chiar în ceasul acela“ și s-au întors la Ierusalim (versetul 33). Osteneala Păstorului și-a atins scopul.

Avem încredere în Domnul nostru că Își va atinge scopul și în zilele noastre cu aceia care „au plecat“, care „s-au risipit“? Probabil, renunțăm la ei mult mai repede decât Domnul. Și totuși, și astăzi El dorește să aducă înapoi în părtășia fericită pe cei ce s-au rătăcit.

El leagă pe cea rănită

Leziunile și rănilile indică spre vătămări corporale pricinuite din afară. Dumnezeu folosește acest tablou, ca să ne descrie starea poporului Său, care a decăzut de la El. În Isaia 1.6 citim: „Din talpa piciorului până în creștet, nimic nu-i sănătos în el; răni și vânătăi și bube deschise: necurățate, nici legate, nici alinate cu untdelemn.“

Cu toate acestea niciodată nu a fost gândul Păstorului nostru să lase în această stare poporul Său. Dimpotrivă, El dorește să lege pe cel rănit. Psalmistul spune: „Lăudați pe Domnul ... El îi vindecă pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilile“ (Psalm 147.1, 3). Despre Domnul se spune profetic: „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, ... El M-a trimis să leg rănilile celor cu inima zdrobită“ (Isaia 61.1; a se compara cu împlinirea în Luca 4.18).

Rănilile pot fi un mijloc în mâna lui Dumnezeu, ca să facă atent pe poporul Său cu privire la greșeli. Despre aceste lucruri vorbește profetul Osea: „Veniți și să ne întoarcem la Domnul! Pentru că El a sfâșiat, și El ne va vindeca; El a lovit, și El ne va lega rana“ (6.1, a se compara cu Iov 5.18). Și noi am face bine să ne întoarcem la Domnul, dacă vorbește cu noi în acest mod.

Rănilile pot să-și aibă cauzele și în comportarea noastră greșită față de frați și surori. În Lege a fost

stabilit clar și precis ce era de făcut când cineva rănea pe aproapele lui (Levitic 24.19). Chiar dacă noi nu mai suntem sub Lege, putem totuși să ne rănim reciproc. „Cine vorbește cu ușurătate este asemenea străpungerilor unei săbii“ (Proverbe 12.18, a se vedea și Psalm 57.4 și 64.3). Adevărul acestor cuvinte l-am simțit cu siguranță deja pe pielea noastră și de aceea ar fi bine să fim atenți la cuvintele noastre (a se vedea în privința aceasta în mod deosebit Iacov 3.5-8).

Cât de ușor rostim în cadrul întâlnirilor noastre cuvinte necugetate (uneori chiar conștienți), prin care frații noștri, sau surorile noastre, vor fi răniți! Unele dintre aceste răni nu se vindecă niciodată sau lasă în urmă cicatrici o viață întreagă.

O altă modalitate de a răni pe frații și surorile noastre este folosirea greșită a libertății noastre. Cu privire la un astfel de comportament a avertizat energic apostolul Pavel pe cei din Corint. Cuvintele sale sunt foarte clare: „Și astfel, păcătuiind împotriva fraților și rănind conștiința lor slabă, păcătuiți împotriva lui Hristos“ (1 Corinteni 8.12).

„Pilda samariteanului milostiv“ (Luca 10.30, 37) ne arată un alt gând, pe care vrem să-l luăm în considerare. Omul căzut între tâlhari dorea să coboare de la Ierusalim la Ierihon. El a căzut între tâlhari, și relatarea inspirată ne spune clar, că tâlharii „l-au dezbrăcat și l-au rănit, și au plecat, lăsându-l pe jumătate mort“ (versetul 30). Care a fost cauza plecării acestui om din Ierusalim? Fără îndoială, cauzele erau altele decât la cei doi ucenici, care au plecat de la Ierusalim spre Emaus. Nimic din relatarea din Luca 10 nu ne face să presupunem că erau dezamăgiri și întristare.

Putem mai degrabă să ne gândim că acest om a plecat, deoarece i-a plăcut mai mult în Ierihon. Ierihon era o cetate blestemată, o cetate, care de fapt nu ar fi trebuit să mai existe (Iosua 6.26). În această cetate vedem un tablou potrivit despre stricăciunea și blestemul acestei lumi. Omul acesta, care a coborât de la Ierusalim la Ierihon, ne lasă să facem o aplicație la copiii lui Dumnezeu care iubesc calea lumii. O astfel de cale este întotdeauna o cale în jos, o cale pe care satan întotdeauna ne rănește și ne lasă pe jumătate morți în drum.

Nu avem destule exemple de copii ai lui Dumnezeu (tineri și vârstnici) care au mers pe această cale? Este o cale care pare plăcută, care promite libertatea, dar care sfârșește în necaz (a se vedea și relatarea despre fiul risipitor din Luca 15). Pe o astfel de cale suntem expuși atacurilor lui satan fără să ne putem apăra, care nu ține cont de nimic și ne bate fără milă. Capcanele diavolului sunt foarte șirete, momeala sa este dulce, dar sfârșitul este întotdeauna amar.

Ce s-a întâmplat cu tinerii noștri care i-au dat lui satan degetul mic? Prietenie cu lumea, alcool, droguri, distracții, libertate sexuală etc.! Cât de mult rănesc aceste lovituri! Ceea ce la început părea sclipitor și colorat, la sfârșit s-a dovedit a nu fi altceva, decât numai un balon de spumă care s-a spart. Sunt iluzii care nu dau nicio satisfacție, ci produc numai răni.

Faptul că omul acela a căzut între tâlhari, nu este singurul lucru din relatarea din Luca 10 care ne cutremură. Tot așa de cutremurător este și comportamentul preotului și al levitului. Cât de mult a așteptat omul după ajutor și ce speranță au trezit în el cei doi, când i-a auzit venind și în cele din urmă i-a văzut!

Dar totul a fost în zadar! Amândoi s-au abătut din drumul lor și au trecut pe alături. Nu au vrut să se murdărească? S-au rușinat să-l ajute? Ah, și ei se aflau, sub haina evlaviei, pe același drum care coboară. Ei erau conducători în popor, dar ei nu ajutau. Aceștia se aseamănă cu păstorii falși. Fără sentimente și cu inima rece l-au lăsat în starea în care era.

Dar a venit schimbarea: a venit un samaritean. Profund mișcat în lăuntru lui s-a aplecat spre cel sortit morții, i-a legat rănilor și a turnat untdelemn și vin peste ele. Ce tablou al Domnului nostru avem aici! El nu vrea să ne lase în mizeria noastră, chiar dacă noi înșine suntem vinovați de această situație. Auzim cumva o predică de morală sau un reproș? Nu, El ajută, leagă, vindecă și poartă de grijă. Ce Păstor măreț!

Pe lângă toată bucuria cu privire la acțiunea Mântuitorului, rămâne deschisă întrebarea: Cu cine ne asemănăm? Câți copii ai lui Dumnezeu au început să iubească calea spre lume și acum simt urmările amare! Cât de mulți zac răniți și pe jumătate morți pe marginea drumului! Poate unii sunt dintre cei care au frecventat împreună cu noi școala duminicală și orele de tineret. Poate sunt unii, care au mers cu noi pe aceeași cale și apoi s-au abătut. Poate sunt unii din familiile noastre. Ne este indiferent unde se află ei? Trecem cu indiferență pe lângă ei? Sau ocupă un loc în inima noastră?

Putem să ne rugăm pentru ei, putem să fim ca Domnul, mișcați profund de soarta lor. Apoi putem să-i ajutăm în chip practic. Samariteanul s-a dat jos de pe animalul său și s-a aplecat în praf. Nu- i păsa că se murdărește pe mâini. Ajutorul practic pentru astfel de oameni naufragiați este posibil numai dacă suntem gata să coborâm până la nivelul lor. „De sus în jos“ nu este posibilă slujba de păstor. Dar și în „haina de duminică“ vom avea rezultate puține în privința aceasta. Nouă ne trebuie felul de gândire și de a privi lucrurile al Domnului nostru, ca să-i putem ajuta cu adevărat pe acești oameni.

El întărește pe cea bolnavă

Rănilor ne duc cu gândul la leziuni provocate din exterior. Bolile și slăbiciunile își au de regulă cauzele în interior. Și aici Domnul Isus ca Păstor este Cel care intervine în favoarea oilor Sale. Acest lucru a fost experimentat deja de David, care a spus: „Binecuvântează, suflete al meu, pe Domnul! ... care-ți vindecă toate bolile tale“ (Psalm 103.1, 3).

Dacă vrem o confirmare pentru aceste cuvinte, trebuie numai să citim evangheliile. Cât de mulți oameni bolnavi a ajutat Domnul și i-a vindecat! Felurile boli cu care S-a confruntat Domnul sunt un tablou al stării naturale a omului, în care a ajuns din cauza păcatului.

Totodată, bolile vorbesc despre stări și situații în care pot ajunge cei credincioși. Cine este bolnav, nu este sănătos. Voia Domnului nostru este ca viața noastră duhovnicească să fie sănătoasă. Gândul acesta era în mod deosebit în inima apostolului Pavel, atunci când a scris copiilor săi în credință, Timotei și Tit. În aceste trei epistole citim despre „învățătura sănătoasă“ (Tit 1.9; 2.1; 1 Timotei 1.10; 2 Timotei 4.3), despre „credința sănătoasă“ (Tit 1.13; 2.2), despre „cuvinte sănătoase“ (1 Timotei 6.3; 2 Timotei 1.13) și despre „vorbire sănătoasă“ (Tit 2.8).

Nu constatăm noi în turma lui Dumnezeu tocmai în aceste puncte multă boală și slăbiciune? Suntem noi încă „sănătoși în învățătură“ sau poate s-au strecurat unele lucruri, pe care ar trebui să le numim nesănătoase și care ne slăbesc? Cât de sănătoasă este credința noastră și cum stau lucrurile cu cuvintele noastre și cu vorbirea noastră? Fără îndoială, în privința aceasta există atât în viața personală, cât și în viața comună, unele lucruri care sunt „bolnave“.

Așa cum în viața naturală bolile sunt urmarea unui stil de viață nesănătos sau a unei hrăniri proaste, tot la fel este și în viața duhovnicească. În afară de aceasta, poți să te contaminezi prin contacte strânse cu aceia care sunt „bolnavi“. Fiecare să se cerceteze pe sine însuși și să corecteze modurile de comportament nesănătos din viața sa, sau cu ajutorul Domnului să întrerupă aceste legături. El era pregătit să „...întărească casa lui Iuda...“ (Zaharia 10.6) și este gata și astăzi să întărească pe poporul Său.

În Noul Testament avem indicații clare, care ne îndeamnă să ne ocupăm de cei slabi. Nu se găsesc oare în fiecare adunare locală dintre aceia, care sunt slabi și „subdezvoltați“ duhovnicește, care nu fac deloc progrese sau poate numai parțial? Care este de exemplu starea copiilor, adolescenților care trăiesc în casa părintească, unde în exterior umblă pe o cale creștină, dar din păcate nu au niciun sprijin duhovnicesc? Sau care este situația celor întorși de curând la credință și care au probabil greutăți cu ceea ce pentru noi este de la sine înțeles și nu avem niciun fel de probleme? Ei au nevoie de ajutor și noi putem să li-l oferim.

Pavel le amintește bătrânilor (păstorilor) din Efes că „lucrând astfel, trebuie să-i ajutăm pe cei slabi și să ne amintim de cuvintele Domnului Isus, că El Însuși a spus: «Este mai ferice să dai, decât să primești»“ (Fapte 20.35). A te ocupa cu cei slabi înseamnă deci, să fii gata să dai altora. Această lucrare exclude orice egoism. Romanilor li s-a scris: „Primiți pe cel slab în credință, fără să-i judecați întrebările îndoielnice“ (Romani 14.1). Slăbiciunea în credință poate să fie deci și motivul unor discuții care nu se mai termină. Cu privire la acest lucru suntem avertizați foarte serios.

Pavel se adresează încă o dată romanilor: „Noi, cei tari, suntem datori să purtăm slăbiciunile celor fără putere și să nu ne plăcem nouă înșine“ (Romani 15.1). Deci nu este nicidecum lăsat la plăcerea și dispoziția noastră, ca să ne ocupăm de cei slabi, ci Domnul leagă această lucrare de inimile noastre cu cuvintele: „Noi suntem datori.“ Vrem să ne retragem ușuratici de la o astfel de datorie? Și credincioșilor din Tesalonic li s-a spus: „sprijiniți pe cei slabi“ (1 Tesaloniceni 5.14). Este clar, că Domnul vrea mult ca noi să ne lăsăm folosiți în această lucrare.

Un exemplu – din păcate negativ – găsim la cei doi ucenici, Petru și Ioan. În dimineața învierii ei au fost chemați de Maria Magdalena, care a găsit mormântul Domnului gol (Ioan 20.2). Printre rândurile relatării din Ioan 20 recunoaștem că acești doi bărbați au alergat realmente la mormânt, pe când Maria, cu inima întristată, i-a urmat de la distanță.

Când Petru și Ioan au găsit mormântul gol, s-au întors. Relatarea divină spune: „ucenicii au plecat din nou la ei acasă“ (versetul 10). Între timp, și Maria a ajuns la mormânt, pentru că imediat după aceea se spune: „Dar Maria stătea afară lângă mormânt, plângând“ (versetul 11). De ce avem aceste două propoziții una lângă alta? Oare cei doi ucenici nu au văzut-o pe Maria plângând lângă mormânt? Au trecut nepăsători pe lângă ea? Se pare că așa s-a întâmplat. Lacrimile acestei femei copleșită de tristețe nu i-a impresionat. Ei nu au luat-o în seamă și și-au continuat drumul.

Dar Domnul a văzut totul. Lui nu i-au rămas ascunse lacrimile acestei femei slabe. Un singur cuvânt din gura Domnului ei au schimbat lacrimile într-o bucurie nesfârșită. Și astăzi nu rămâne ascuns Domnului acela care se simte singur și părăsit de frații și surorile lui, și lacrimile îi curg. Ca și atunci, El vrea să ajute, să vindece și să întărească.

Când nu ne ocupăm de cei slabi, neglijăm să acordăm ajutor. În privința aceasta un cuvânt al profetului Ezechiel: „Iată, aceasta a fost nelegiuirea surorii tale Sodoma: îngâmfare, belșug de pâine și lipsă de grijă erau în ea și în fiicele ei; și n-a întărit mâna celui sărac și nevoiaș“ (Ezechiel 16.49). Domnul înregistrează foarte exact, dacă ajutăm sau nu. Pericolul mulțumirii de sine este desigur mare și în zilele noastre. Nu ne mulțumim noi cu ceea ce ni se dă? Ne bucurăm că ne merge bine. Dar în ce măsură ne ocupăm de frații și surorile care au nevoie urgentă de ajutorul nostru?

Conflict în turmă

În versetele 17-22, Păstorul vorbește despre turmă în totalitatea ei. Acum nu se mai vorbește despre păstorii falși, pe de o parte, și despre oi, pe de altă parte, ci Domnul vede oile, berbecii și țapii, și El știe să-i deosebească.

În această afirmație se cuprinde și gândul, că păstorii fac parte integrantă din turmă. Cei pe care Domnul îi folosește în adunarea locală sau în afara ei ca păstori, nu trebuie să uite niciodată acest lucru. A fi păstor este desigur un har deosebit, dar aceasta nu ne face mai buni sau cu valoare mai

mare decât o oaie. Nu avem nici cel mai mic motiv să ne ridicăm într-o formă sau alta – și nici măcar în ascuns – peste frații noștri și peste surorile noastre. Nu; și ca păstor suntem și rămânem o parte a turmei.

Versetele care urmează ne arată un conflict în turmă. O parte dintre oi se impun fără scrupule față de celelalte. Egoiste, își caută privilegiile pe seama celorlalte oi. Reproșurile împotriva lor sunt:

- 1) Ele pasc pășunea cea bună și restul o calcă în picioare, iar pentru celelalte nu rămâne nimic;
- 2) Ele beau din apa limpede și restul o tulbură, călcând în ea, iar celelalte nu se aleg cu nimic;
- 3) Ele lovesc și împung pe cele slabe, până când sunt împrăștiate.

Din păcate, aceste fapte se petrec și în zilele noastre. Există părtășii de credincioși, care par să fie „o societate formată din două clase“. Unii, puțini, se impun fără scrupule. Este destul de rău, când unii caută numai foloasele lor, dar deseori se merge mai departe, prin aceea că frații și surorile care gândesc altfel sunt împinși la o parte și sunt intenționat dezavantajați.

Despre Diotref se spune că a mers așa de departe, încât a dat pe unii frați afară din adunare (3 Ioan 10). Din păcate, și aceste lucruri se găsesc în zilele noastre. Frații care doresc să-L urmeze pe Domnul din toată inima sunt „dați afară“, li se interzice să mai deschidă gura sau sunt amenințați că se va acționa împotriva lor dacă nu tac.

Dar Domnul este prezent. Nimic nu scapă ochilor Lui. Din nou auzim promisiunea Lui: „Iată, Eu Însumi voi judeca“ (versetul 20). Din nou făgăduiește să salveze (versetul 22). Însă după aceea vorbește de două ori că va judeca (versetele 20 și 22). Această judecată între oaie și oaie este deosebit de serioasă. Fără să intrăm aici în detaliu, gândurile noastre se îndreaptă spre ultima carte a Bibliei, Apocalipsa. Acolo, Domnul Isus Se prezintă ca Judecător (1.13-16), și anume nu în primul rând ca să judece lumea, ci ca să cerceteze starea fiecărei adunări. Apocalipsa 2 și 3 ne arată Adunarea sub responsabilitatea ei, și acolo Domnul este Cel care verifică ce este adevărat și ce este neadevărat, ce Îi face bucurie și ce trebuie muștrat.

Vrem să ne întrebăm împreună, acolo unde Domnul ne-a așezat, ce sentință dă Păstorul, atunci când ne cercetează ca adunare locală. Lui nu-i scapă nimic din vedere și nici nu-L putem înșela. El judecă toate lucrurile, așa cum sunt ele. Expresia: „Cine are urechi să audă ceea ce Duhul spune adunărilor“ este valabilă și astăzi. Acum mai putem auzi, acum mai putem schimba atitudinile care nu plac Domnului.

O perspectivă care dă curaj

Sfârșitul capitolului (versetele 23-31) este o perspectivă încurajatoare. Păstorul nu Se oprește la partea negativă a lucrurilor, ci El vorbește despre rezultatele minunate, care sunt urmarea grijii Lui pentru turmă. Pentru Israel, aceste versete se vor împlini cu toate amănuntele lor în Împărăția de o mie de ani.

În aplicarea lor la noi, aceste versete vorbesc și credincioșilor de astăzi:

1) Noi nu avem de-a face cu oameni, ci cu Dumnezeu Însuși. În versetele 23 și 24, El Se prezintă sub patru nume diferite. În primul rând, El este Păstorul. Acest lucru ne face să ne gândim în mod deosebit la dragostea și grija Sa permanentă pentru oi. În al doilea rând, El este „Domnul Dumnezeu“ (Jehova), Cel care nu Se schimbă niciodată. În al treilea rând, El este Dumnezeu, a Căruia atotputernicie nu cunoaște limite. În al patrulea rând, El Se prezintă ca și Căpetenie. Aceasta ne aduce aminte, că El este Conducătorul care merge înaintea alor Săi (a se vedea de exemplu Isaia 55.4). Autorul epistolei către Evrei ni-L prezintă ca și „Căpetenia și Desăvârșitorul credinței noastre“ (12.2), spre care noi trebuie să ne ațintim permanent privirea.

2) El face un legământ de pace. Literalmente, acest legământ este de fapt cu Israel și nu cu noi (Ieremia 31.31). Dar rezultatele acestui legământ sunt deja de acum partea noastră. Noi nu numai că avem pace cu Dumnezeu, ci noi cunoaștem și savurăm pacea lui Dumnezeu. Pacea lui Hristos domnește în inimile noastre, adică hotărăște (Coloseni 3.15). Noi putem să trăim din această pace. Prin legătura păcii putem astăzi să ne străduim să păzim unitatea Duhului (Efeseni 4.3).

3) Domnul nostru îngrijește de siguranța noastră. De mai multe ori în versetele 25-28 se vorbește că oile vor putea locui și se vor putea odihni în siguranță. Domnul nostru garantează acest lucru. În lumea în care trăim, siguranța este o noțiune relativă. O siguranță absolută nu există aici. Dacă este vorba despre relația noastră cu Domnul nostru, atunci nu ne bazăm pe speculații. Noi avem Cuvântul Său și promisiunile Sale. El ne va păzi. Pe aceasta ne putem baza pe deplin. Este adevărat că trăim în „pustiul“, unde totul este uscat și pârjolit. Trăim în „păduri“ (versetul 25) unde sunt primejdii, dar deasupra noastră și cu noi este mâna puternică a unui Păstor, din mâna Căruia nu ne poate smulge nimeni.

4) Noi suntem oameni binecuvântați. Pe de o parte, noi înșine suntem binecuvântați de Dumnezeu, iar pe de altă parte, suntem o binecuvântare pentru alții (versetul 26). David vorbește despre o masă care i s-a întins în fața vrăjmașilor săi. Capul său a fost uns cu untdelemn și paharul său era plin de dădea peste el (Psalm 23.5). Deși suntem încă în lumea aceasta, există această masă a părtașiei și a binecuvântărilor. Această binecuvântare este peste noi, o savurăm, dar în același timp

curge pe deasupra din paharul umplut cu binecuvântare. Avem voie să fim o binecuvântare pentru alții, pe care Domnul i-a pus alături de noi și pe drumul nostru. Suntem noi o binecuvântare pentru alții?

5) Noi trăim în libertate. Versetul 27 vorbește despre sfărâmarea jugului, de care am fost subjugați altădată. Copiii lui Dumnezeu au fost chemați la libertate (Galateni 5.13). Noi nu suntem sclavi ai lui satan, nici ai păcatului, nici ai Legii. Știm foarte bine, că mai putem păcătui, și din păcate se întâmplă des. Dar noi nu mai stăm ca ceilalți oameni sub puterea lui satan, sub constrângerea de a păcătui. Libertatea creștină constă în a face voia Domnului nostru ceresc, cu bucurie și din inimă.

6) Noi am fost aduși la cunoașterea Domnului. Versetul 27 spune: „...și vor cunoaște că Eu sunt Domnul...” Domnul Isus Însuși spune despre oile Sale: „Eu sunt Păstorul cel bun și le cunosc pe ale Mele și sunt cunoscut de ale Mele” (Ioan 10.14). Există deci o relație reciprocă. Domnul ne cunoaște, și acest gând ne face fericiți. Dar și noi putem să-L cunoaștem pe Domnul nostru. Putem ști foarte sigur cu Cine avem a face. În această cunoaștere nu există o rămânere pe loc, ci există o permanentă creștere.

7) Noi cunoaștem relația noastră cu El. Noi Îl cunoaștem nu numai ca Păstorul nostru și Domnul nostru, ci noi știm și că El este cu noi și că suntem poporul Său (versetul 30). Nu este aceasta o făgăduință minunată a lui Dumnezeu? Avem noi nevoie de mai mult, într-o vreme în care în turma lui Dumnezeu domnește dezordinea și unii nu mai știu cum vor decurge lucrurile mai departe? Domnul nostru este cu noi și noi suntem poporul Său. Noi Îi aparținem. El ne-a câștigat prin suferințele și moartea Sa pe crucea de la Golgota. Turma Sa are o valoare mare pentru El, cu mult mai mare decât gândim noi.

Capitolul se sfârșește cu cuvintele: „Voi, oile Mele, turma pășunii Mele, sunteți oameni; și Eu sunt Dumnezeuul vostru, zice Domnul Dumnezeu” (versetul 31). Vrem să uităm cine suntem? „Pentru că El știe din ce suntem făcuți: Își amintește că suntem țărână. Omul: zilele lui sunt ca iarba; înflorește ca floarea câmpului” (Psalm 103.14-15). Așa îl descrie David foarte exact pe om. Și totuși, Dumnezeu ne-a ales. Deși suntem oameni și vom rămâne oameni, suntem turma Sa, turma pășunii Lui. Noi Îi aparținem, El vrea să îngrijească de noi. El este Dumnezeuul nostru, Domnul nostru, Cel ce în veac nu Se schimbă. Ce fericire să-L cunoști!